

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKHAKA

— Anne, bak, nişanlım bayram hediyesi
ne göndermiş!..

1964 YILINDA

100

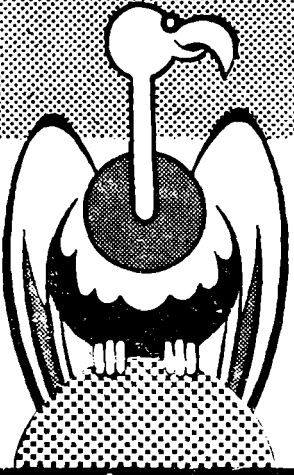
apartman dairesi

YENİ YUVANIZDA MESUT OLUNUZ

TÜRKİYE BANKASI

(Faal: 723—29)

Akbaba

YAĞMA DEVRİ!

BİZİM öğrencilik çağımızda tarih üçe bölünmüştü: Taş devri, Tunç devri, Demir devri... Bunlar, dünya medeniyetinin ana bölümleri idi.

Eğer hâlâ böyleyse şaşarım. Neden buhar devri yok? Neden elektrik devri yok? Hele şimdi, neden Atom devri yok?.. Bunlar, henüz bizim dünyamıza ışık tutmadı ama, insanlığa yeni ufuklar açan buluşlar değil midir?

Bizim dünyamız, dedim... Bizim dünyamız ondört yıldır, yeni bir çağ yaşıyor: Yağma devri!

Bu ondört yıl içinde, çalınmadık, çırpılmadık, yağma edilmedik nemiz kaldı? Halkın inancına, halkın güvenine, halkın sevgisine kadar...

Seçimlerde yağma edilmedik kutsal duygu bırakmıyoruz. Nerdeyse, Parti mitingleri Cami avlularında yapılacak, nutuklar minarelerde söylenecek!

Din ile Politika, Hilâfet ve Saltanat Türkiye'sinde bile, Demokrasi Türkiye'sindeki kadar biri birine karıştırılmamıştır.

İnsanlarımızın Tanrısal inançlarını yağma ile işe giren adam, neyi yağma etmez ki?.. Tarih kitaplarından önünü zaferleri bile bu yağmacı ellerle koparılmadı mı? Atatürk heykellerine bu yağmacı ellerle saldırılmadı mı? Memlekete akan milyarlar, kalkınma yağmacılarının, tuttuğunu yakan ateşli pençelerinde kül olmadı mı?..

Yağma!..

Ankara'daki, İstanbul'daki, İzmir'deki gece kondular, nedir?.. Ya Devlet toprağına, ya vatandaş toprağına temel atmış birer yağma sitesi değil mi?

Yağma!..

Politika hayatımızda yağma.. Ticaret hayatımızda yağma.. Bilim ve sanat hayatımızda bile yağma!

İyi ile kötünün, güzelle çirkinin, değerli ile değersiz, doğru ile yalanın eşit olduğu bir ortam içinde yaşıyoruz.

Tanzimat'ın aydın hocası Tahsin efendinin, fanus içinde güvercin tecrübesi üstünden yüz yıl geçti. Yüz yıl önce ona kâfir diyen yobazlar bugün, Traktörle toprak sürenlere kâfir diyorlar, tavuklarını aşılatalara kâfir diyorlar, hasta çocuklarını doktora götürünlere kâfir diyorlar!

Atatürk'ün sağlığında, Ankara treninin lokantasında bir köy delikanlısıyla bir köy kızının yemek yiyişlerini, gözlerim yaşararak seyretmiştim. Şimdi mi?.. Size, içi alev alev yanan bir aydın Generalimizin, Faruk Güventürk'ün söylediklerini yazayım: Geçen yıl gezdiği illerden birinde, iç hastalıkları uzmanı bir kadın doktorumuzun, çarşıya, kara çarşaf, kara peçe içinde çıktığını görmüş!

Kara kuvvetin baskısı, Tıp Fakültesinde okumuş bir doktor hanıma bile yüzünü açtırmıyor!

Yağma!..

Türkiye'nin tek teşkilatlanmış gücü cehalet, kaderimizi

eline almıştır. Atatürk'ün onbeş yılda çağ değiştirttiği memleket, ondan sonraki onbeş yıl içinde yeniden çağ değiştirdi.

Büyük yardımcımız Amerika Birleşik Devletinden tutunuz da en küçük Avrupa devletine kadar, dünya haritasında avuç açmadığımız yer kalmadı. Bir de gazetele- rin arka sayfalarına bakınız:

Türk Hava Yolları, ucuz Hac seferleri ilân ediyor!

Demek, Suudi Arabistan'ın dört karılı, kırk cariyesi, altın saraylı, serhoş ve kumarbaz prenslerine, yine milyonlarca döviz dağıtacağız: Gelecek seçimlerde Hacı sakalı sıvazlayıp oy duası almak için!

Yağma!..

Herkes alabildiğini alıyor, herkes çalabildiğini alıyor: Sırtımızdaki mintandan göğsümüzdeki imana kadar!

Bakıyorsunuz, sokak hırpanisi, vapurdaki pencere kayışını kesip aparmış.. Cadde- deki mazgalı söküp yürütmüş.. Anıt çeşmenin parmaklıklarını kırıp kaldırmış!

Belediye Meclisi üyesi - Hay maşallah! - elli milyonluk morfin kaçırırken yakayı ele vermiş!

Bir başkası... Bir başkası... Yeter!.. Hem yerim doldu, hem yüreğim!

Yağma!..

Halk dilindeki Hasan'ın böreği, bugünkü yağma devrinin dış kovuğunda bile kalmaz!

Yusuf Ziya ORTAÇ

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Nîmet Arzık, Necdet Rüstü, Şemsi Belli, Salâhattin Kutlu, Burhan Esen, Kenan Akıncı, Reşit Aşçıoğlu, Vedat Saygel.

ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ - Nû, Semiramiş Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nihar Tüblek, Cafer Zorlu, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Mîm Uykusuz, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ, Mustik,

Yazı işlerini fillen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Akbaba Matbaası

Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Flatı : 100 kuruştur.

IDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8-10
Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLAN FIATI :

Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

13 Şubat 1964

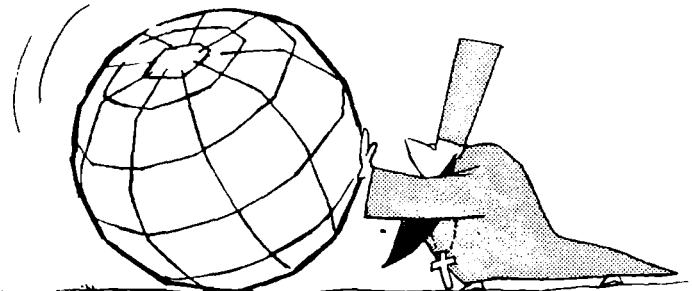
Cilt : 6 — Sayı : 7

YIL : 42

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

halit

Yazısız

Bayramdan Bayrama!

VEDAT SAYGEL

Eskici,

— Yedi buçuk liranız varsa, size üç tane onluk vereyim, di-yince, adam gülmek için ken-dini güç tuttu. Az kalsın makaraları koyverecekti çarşının or-tasında!

— Yedi buçuk lira ha? diye-cekti. Yedi buçuk liram olsa, bayram üstü taş gibi pardesüyü bu fiata satar mıydım?

Basacaktı kahkahayı... Orta-lık çın çın ötecekti. Gelen geçen de,

— Ah, ne mutlu adam, diye-cekti. Gam yok, keder yok. İşle-rini yoluna koymuş, nasıl da yü-rekten gülüyor!

Çabucak kendini toparladı. Bugünden sonra bayram... Yapı-lacak daha bir sürü işleri durur-ken, oyalanmanın sırası mıydı?

Dudaklarında ılık bir aydınlık, koltuğunun altında küçücük bir bohça, yirmi iki buçuk lirayı cebine koyduğu gibi dışarı fır-ladı.

Pardesü yokmuş sırtında. Ol-masındı. Bunca zaman pardesü-lü gezdi de, yaşamasında bir de-ğişme mi oldu? İş mi bulabildi? Bir yerlerden cebine üç kuruş mu girdi? Kapisına dayanan, yollarını kesen alacaklıları mı azaldı? Ne gezer... Oysa parası vardı şimdi. Ama, azmış:

— Olsun, dedi kendi kendine. Olsun. Atalarımız, «para parayı çeker» sözünü boşuna etmemiş-ler ya. Bakarsın, şıp diye çoğalı-verir. Hem öylesine çoğalır, öy-lesine çoğalır ki, nereden geldi-ğini, nasıl harcayacağını kendin bile şaşırırsın!

Beyninde bir şimşek çaktı:

Sahi... Bir fabrikada, bir büro-da çalışmadan da pekâlâ para kazanılabilirdi. Bu memlekette herkes işçilik yapmıyordu ya... Fabrika kapılarında iş arayaca-ğına, serbest çalışırdı efendim. Meselâ, meselâ... Birden bakış-ları yol kenarında sandıkla por-takal satan adama ilişti.

— Portakal satarım, diye ge-çirdi içinden. İşe ufaktan baş-larım. Bir sandık portakal, on lira da mı bırakmaz? Dışını sık, günde iki sandık bitir, yirmi li-ra kazan. Üç sandıktan, otuz... Dört sandıktan, kırk... Gerisi, gayretine kalmış.

Kırk lira!.. Ütü, ne para be! Hem de, bir günün ortalama ka-zancı...

Tatlı, sevinç gibi bir ürperti sardı içini. Bayram telâşi ile yollara dökülen kalabalığın ara-sından geçip, bir radyo tamir-cisine girdi. Koltuğunun altın-daki bohçayı tezgâha bıraktı.

Tamirci küçücük kutuyu evir-di çevirdi,

— Çok kullanılmış, dedi.

Bu radyoyu nasıl olup çok kullanabildiklerine kendi de şa-şıyordu:

— Valla, dedi, nasılsa unutul-muş. Kusura bakmayın artık.

Adam, radyonun bir yerlerini kurcaladı:

— İki dalgası da bozuk. Yalnız İstanbul'u alıyor.

— Olsun canım... Ben de yal-nız çalışan taraflarını satıyo-rum.

Kısa bir pazarlıktan sonra, yetmiş beş liraya anlaşılar. A-dam, cüzdanını çıkardı:

— Yirmi beş liranız var mı?

Tü, Allah kahretsin! N olurdu yirmi iki buçuk yerine, cebinde yirmi beş lirası bulunsaydı... Pa-ra üstü vermek, kimbilir ne zevkli bir şeydi. Radyocunun zar zor bir araya getirdiği yetmiş beş lirayı da ötekilerin yanına koyup, dükkândan çıktı.

Dudaklarında mutlu bir ışıltı, portakal ticaretinden ilk kazan-cını elde etmişçesine rahat, ha-va kararmadan alacaklarını ta-mamlamak için koşuşan renk renk giyimli insanların arasına karıştı.

Pardesüden sonra, radyosu da gitmişti. Gitsin. Arada bir şarkı dinlemekten başka ne işe yarı-yordu sanki? Dinlemeyiverirler-di. Radyonun söylediği şarkıları, kendi de söyleyebilirdi. Güç mü yanı? Bir yerin çimdiklenmiş gi-bi uzun bir «ah» çekip, üç beş te «of of» dedin mi, olur sana en

güzelinden bir Alaturka şarkı. Baktı evdekilerin yüzünde bir değişme var, radyonun yoklu-ğuna üzülmüyor, haftada iki akşam toplardı çoluk çocuğu başına, istedikleri şarkıları bir bir söylerdi. Sesi güzel değilmiş; boş ver. Koskoca haftada iki kerecik söyliyene de, dinliyen de, bu azaba nasıl olsa katlanırdı elbet.

Vızır vızır işleyen taşıtlara aldırmadan, karşı kaldırıma geçti.

— Kırk lira... diye tekrarladı. İnsan günde on lirayla geçinip otuzunu biriktirse, ay sonunda dokuz yüz lirası olurdu elinde. Bilemedin sekiz yüz... Haydi haydi yedi yüz... Az mı?

İşleri tıkırında giden insanla-rın gönül rahatlığıyla, derin bir soluk aldı. Gök güneşsizdi. Gök bulutluydu. Ama bir güzeldi ki... Yaşamayı, kalabalığa ka-rışmayı hiç böylesine sevmemiş-ti. Sarhoşluğa benzer bir duy-guyla dakikalarca yürüdü. Omu-zuna çarptılar, güldü. Arkasın-dan ittiler güldü. Durmadan gül-mek geliyordu içinden. İki saat önce olsa, alınırdı:

— Hor gördüklerinden yapı-yorlar, derdi. Parasızsan, işsiz-sen, karşında canavar kesilir insanlar!

Boynunu ceketinin yakaları arasında biraz daha büzer, ür-kek bakışları yerde, biraz daha yok olmuşçasına şansına, kade-rine küfürler ede ede yürüdü.

Güçlüydü şimdi. Dikti. Cesur-du. Portakal ticareti istediğin-den âlâ gidiyordu. Çalışmak bambaşka bir şeydi be!

Bir vitrinin önündeki seyirci kalabalığına sokuldu. Vay vay vay... Ne ustalıkla donatmışlar-dı yahu! Fiat etiketleriyle ilgi-lenmedi bile. Yanındaki zengin görünüşlü adamın baktığı ka-zağa, kendi de baktı. Adam, ka-dın çamaşırlarına çevirdi yüzü-nü. O da kadın çamaşırlarını in-celedi. İnsan haklarını tanıyan bir dünyada yaşamak aman ne güzeldi! Kimse gelip de:

— Arkadaş, bir şey almayacak-san vitrinin önünde işin ne? de-miyordu.

Çoraptan kaşkola kadar ne varsa, hepsine doya doya baktı. Gördüklerinin renklerini, biçim-lerini ezberle biliyordu artık.

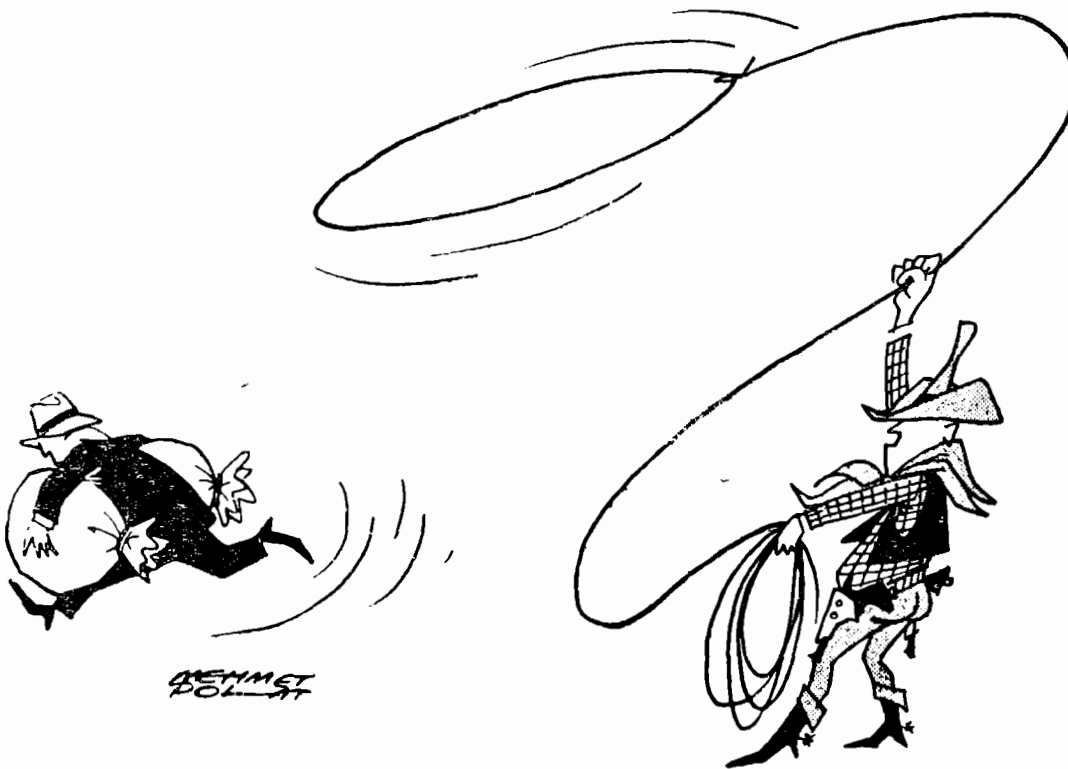
Yürüdü. Bu şehri, bu semti, bu caddeyi ilk defa görüyordu sanki. Gelip geçen otobüsleri, kaldırımları dolduran işporta-ları, renkli kâğıtlarla süslenmiş şekerli tezgâhlarını gizli bir zevkle yabancı yabancı seyretti.

Eveet, ne demişti? Yedi yüz lira... Bir yedi yüz daha birik-tirdi mi, atardı eve iki çeki o-dun, biraz harçlık verirdi karı-sının eline, atlar giderdi Antal-ya'ya. Ordan koca bir kamyon dolusu portakal getirip, şehrin işlek bir yerine yıktı mı, kimbi-lir daha kaç yedi yüz liralara kâr ederdi!

— Olmaz, dedi kendi kendine. Kışta kıyamette kırk lira kaza-nacağım diye köşebaşlarında tit-reşilmez. İş değişirmek gere-kiyor.

Değiştirirdi. Bu kış kamyonla birkaç posta portakal taşıdı mı,

Amerikan sistemi vergi tahsili isteniyor. — Gazeteler —

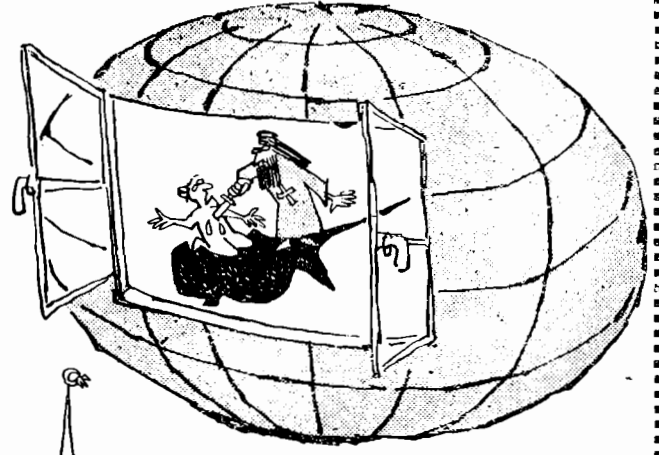

Yazısız

ACI TEBESSÜM

-GALİBA YİYEMİYECEĞİM...
ÇOK ACIYA BENZİYOR!

DÜNYAYA AÇILAN PENCERE...

BİR CAMİE BOMBA
ATILDI..

ECELİ GELEN...

İlk baharda başka bir iş tutardı. Dilediğini yapabilecek kadar parası olacaktı. Küçük, fabrikamsı bir şey kurardı. Parası yeter miydi ya?

İçinden bir takım hesaplar yapıp evinin bulunduğu sokağa saptı. Aylardır ilk defa hava kararmadan giriyordu bu sokağa. Üç beş kuruş borç için insan yüzüne çıkamaz, siyah perdeleri indirmeden odasında ışık yakamaz olmuştur! Ama portakalcılığa bir başlasın, hepsine yapacağını biliyordu.

— Şu bizim hesabı çıkar bakalım, diyecekti bakkala. Otuz üç lira değil mi? Eksik verdin, ses çıkartmadık. Fazla yazdın, gık demedik, Osman efendi. Ama şunun şurasında iki kuruş borçlandık, bize yapmadığını bırakmadın. Al parayı, kapat hesabımızı kardeşim!

Havalindeki servetinden dört onluk çekip attı bakkalın suratına! Sıra manavdavdı. Ona da aynı şeyi yaptı, ev sahibine de...

Oh be, dünya vardı! Bu kadarlık borç için rezil olmağa, uykusuz kalmağa değer miydi?

Bütün borçlarını ödemişçesine rahat, dimdik, kimseye selâm vermeden sokağı geçip, evine girdi. Ev gene o eski evdi. Perdeler sımsıkı kapalı, çocuklar birer köşeye büzülmüş, karısı çorap yamıyordu.

— Kalk ulan, diye bağırdı karısına, kalk! Bu ne pısrıklık böyle! Kimseden korkun kalmasın artık. Aç şu perdeleri, yak ışıkları, hiç değilse senede bir kere, bayramdan bayrama biz de insan gibi yaşayalım be!

Vedat SAYGEL

Züğürtnâme

Bir faydası olur mu bahttan medet beklessek?
Giden ayı gelecek senelere eklessek.

Her mutluluk şarabı acı değil, dömi sek.

İçmeyi bilmeyene bu bile fazla bir doz,
Keyfini bozma sakın, sarı liraları boz!

Sivrisinek sesini kendin için sanıp saz,
Bir işe özenmedin ne geçen kış, ne bu yaz.
Bu kış ta alacaksın herhalde bol bol ayaz.

Karga gibi çok öttün, şimdi de ol ispinöz!
Yine keyfini bozma, varsa liraları boz!

Bu esvabın yüzünden pahalıdır astarı,
Çarşıya hiç uymuyor evindeki tasarı.
Borçlu ölmezmiş ama olurmuş benzi sarı!

Fıstık yeşil nene, nene gerek sarı, boz!
Varsa kemerindeki çil çil altınları boz!

İyiniyet arama her «Dostum» diyen seste.
Erişilmez menzile bu kadar da aheste.
Paracıkları doldur cebine deste deste.

O zaman sen olursun her çöplükte tek horoz!
Keyfin gemini kısıma, şu sarı kızları boz!

Züğürt total eşekle katılırmış katarı,
Sözleri ipe gelmez, palavrası kantara .
«Ne için yaya kaldın» denilir mi Tatara?

Bir araya gelince üç müflisle bir kokoz,
Birbirine derler ki: Bugün de sen para boz!..

Salâhattin KUTLU

Onlarda bizde

Günlük gazetelerimizin dağıttıkları ilâvelerden birini okuyordum...

«İtalyan Nikâhı» filminin güzel yıldızı Stefania Sandrelli, sevdiği erkekle bir türlü evlenemiyormuş.

Evlenememesine de sebep, tıpkı «İtalyan Nikâhı» filminde olduğu gibi Sandrelli'nin hayatta sevdiği erkeğinin de evli oluşu ve İtalyan kanunlarına göre boşanamamasıymış.

Verilen ilâve bilgiye göre, şimdi Sandrelli'nin sevgilisi boşanmanın kolay olduğu bir ülkeye gidip derdine çare arayacakmış.

Biliyor musunuz, özellikle bu filmin memleketimizde gösterilişinden sonra, ikinci bir evlenme zorluğunun hüküm sürdüğü İtalya gibi ülkelerde yaşayan insanlara karşı bizde tuhaf bir acıma hissi başgösterdi.

Oysa bizdeki evlenme zorluğu çok daha feci!

Onlar, evlendikten sonra bir defa daha evlenebilmek için, memleketlerini terk zorunda kalıyorlar... Bizde ise parasızlık, işsizlik öyle bir hâl aldı ki, giden işçi sayısından da belli olduğu gibi, bir defacık olsun evlenebilmek için Avrupalara göçediliyor.

PAZARTESİ :

Gazetelerimizin Ramazan sayıları ibretle seyredecek şeydir. Bakıyorum: Bacak aralarını açmış bir seksapeli aşiftesi. Resmi bile «Gel bana, gel bana» diyor. Oruçlu iseniz, yazık o dakikaya kadar çektiğiniz açlığa.

— «İnsan karısını öperse orucu bozulur mu?» diye danışan birine Nasrettin Hoca'nın verdiği cevap ne güzeldir:

— «Eğer yeni evliyseniz bozulur... Yoook, yirmi otuz yıllık evli iseniz ha karını öpmüşsün, ha benim pabucumu.»

Ama gazetede bu yosma öyle değil, bir yan bakışla oruç bozan cinsinden.

Sonra, öbür sayfada bir ibadettir gidiyor: Âyetler, hadisler, tefsirler, İslâm tarihinden tefrikalar...

Genelevle Ticanî tekkesi yan yana...

Ey yirmi beş kuruş, senin uğruna neler feda ediliyor!

SATI :

Amerika'lı operatörler bir mucize ameliyat yapmışlar: İnce kan damarları tıkanık bir hastanın kalbi değiştirilmiş.

Dileriz ki, yakın zamanda bu başarılı operasyon genişliye genişliye bütün dünyaya yayılsın... Hele yurdumuzda, değiştirilmesini istediğimiz öyle bozuk kalbler var ki!..

ÇARŞAMBA :

Yahu, utanma sahiden kalmadı galiba... Eskiden dört duvar arasında fısıldaşan aile sırları şimdi gazete sayfelerinde.. Hem de, pek ilgil, pek önemli bir habermiş gibi birinci sayfelerinde.. Girit meselesi ile, vergi meselesi ile, grev meselesi ile yan yana.

7 gün

PAZAR :

Şu çekildi, bu çekildi derken, nihayet birkaç ay için bile olsa o da çekildi: Ekrem Alican da.

Bu çekilişin tam Ramazan'a gelişi bana eski Karagöz'leri hatırlattı:

Alt alta, üst üste bir kavgadan sonra, Hacivat Çelebi eli çenesinde sahnedan ayrılırken şöyle söyler:

Yıktın perdeyi eyledin vıran,
Varayum sahibine haber vereyim heman!

Şimdi partinin başında İstanbul'un sevimli küçük valisi var... Eh, bu kadar küçülen bir partiye de F.K.G. dan uygun başkan olamaz. Artık Yeni Türkiye'liler, onun etrafında toplanıp eski bir soruyu tekrarlayabilirler:

Mini mini valimiz,
Ne olacak halimiz?

İşte bir tanesi:

«Asliye hukuk mahkemesi'nde boşanma davası açan bir kadın kocasının ne yatak, ne mutfak vazifesini yapmadığını söyledi!»

Kocanın yatak vazifesini anladık ama, mutfak vazifesini anlıyamadık: Yani, yemek mi pişirmiyormuş? Bulaşık mı yıkamıyormuş?

Demek davacı bayana göre erkeğin iki ödevi var: Gündüz tencereyi ateşe koymak, gece de mercimeği fırına vermek!

Anlaşıldı, anlaşıldı: Acele Birleşmiş Milletler'i toplantıya çağırıp İnsan Hakları Beyannamesi'ne kocaları koruyacak bir madde ilâve etmenin zamanı gelmiş...

PERSEMBE :

C.H.P. nin İstanbul İl Başkanı bakınız ne buyurmuş:

— Belediye Başkanı bizden ama, kendisini tenkitten geri kalacak değiliz...

Bay başkan, gazetecilere bunları söylerken orada değildik ama, nasıl kasıldığı şu ek sözlerinden belli:

— Haşım İşcan, karşısında beni bulacağını bildiği için, umarım iyi çalışacaktır!

Gel de çatlama... Adam parti başkanı değil, Kırkpınar baş pehlivni sanki. «Hayda bre» deyip elenseyi çekti mi, dayanabilirsene dayan.

Ayol sende bu güç varsa, Haşım İşcan'ın karşısına çıkacağına seçimlerde Gümüşpala'nın karşısına çıksaydın ya...

Ah, ah... Yaralı aslanın hakkı var:

— Ben bu dertten ölmem ama, senin dilin beni öldürecek, demiş tavşana...

CUMA :

Gazetecilerin Büyük Millet Meclisi içinde görevlerini yapmaları bir mesele oldu. Tanrıya şükür, meselelerimiz çoğalıyor. Eskiden ne kadar az meselemiz vardı değil mi?.. Hattâ bir aralık halledilen bazı eski meselelerimiz bile yeniden mesele olmağa başladılar: Eski harfler gibi, sıbyan mektepleri gibi, peçe-çarşaf gibi, takke-külâh gibi.

Şimdi efendim, parlamento muhabirleri yeni bir lûtfâ mazhar olmuşlar:

Saat 12 ile 14 arası, gazeteciler locasından Meclis lokantasına, bir istikamette koşar adım gidebileceklermiş.

Acaba koşunun müddeti tâyin edildi mi? Geçiş saatinde bir hakem kronometresine bakıp «Marş» diyecek, yahut kuru sıkı tabancasını patlatacak mı?

Anlaşılan, muhabirlerin, gazeteciler cemiyetinden başka atletizm kulüplerine de yazılmaları ve sık sık formalarını giyip idman yapmaları gerekecek.

Bizim aklımıza bir çare daha geliyor: Saat 12 ile 14 arasında parlamento yazarları Meclis koridorlarından lokantaya gözleri bağlı, kulakları tıkalı götürülseler daha kolay olmaz mı?

CUMARTESİ :

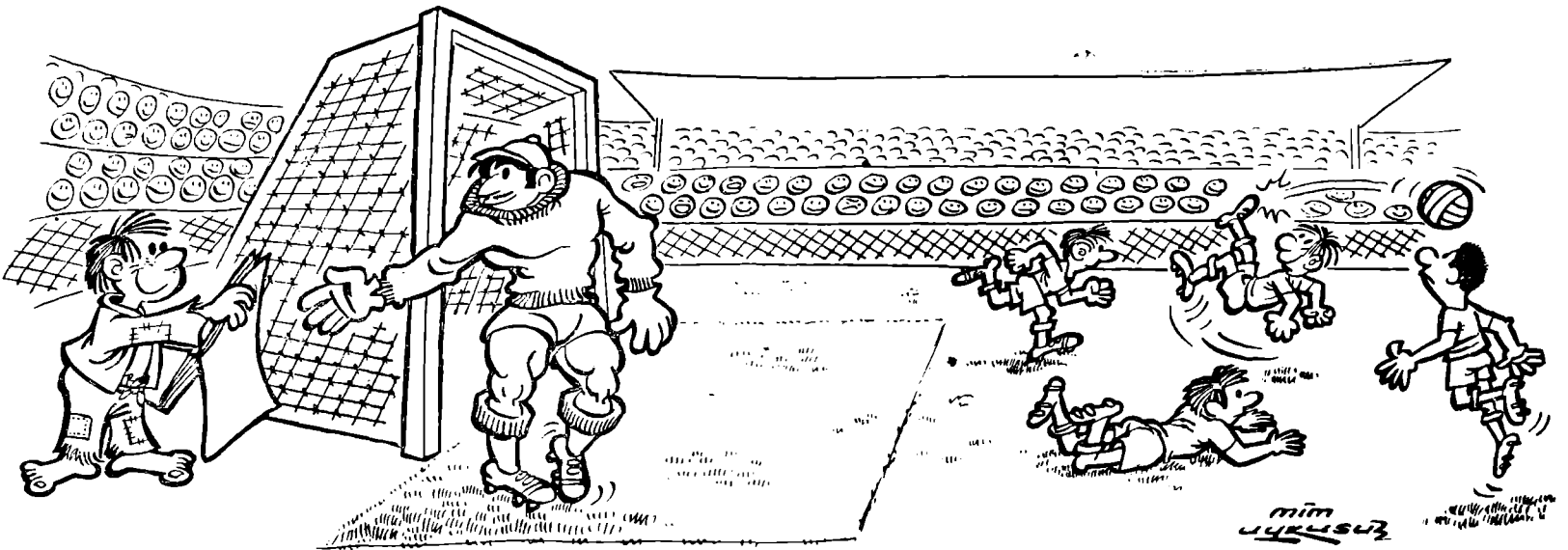
Başbakan «Amerika hakikatleri öğrenince Kıbrıs olaylarına seyirci kalmıyacaktır» demiş.

Haaa, demek ümidimiz Amerika'nın hakikatleri öğrenmesine kaldı.

Nasıl öğreteceğiz bu hakikatleri Amerika'ya?.. Resimler çekerek, filmler çekerek, telgraflar çekerek mi?

Herhalde, yaptığımız gibi oturup iç çekerek değil!

Toto sonuçlarını yazan gazeteler maçlar bitmeden çıkıyor...

— Ver bir gazete evlât, bakalım bizim maç nasıl bitecek?

ÖNÜMÜZDEKİ taksi, bir yaşlı kadını indirmek için, durdu. Biz de durduk. Solundan geçemiyoruz, çünkü öbür taraftan boyuna gelenler var. Ardi arası kesilmiyor.

Yaşlı kadın para çantasını açmıştı, bozuk para arıyor ve belliydi ki, bulamıyordu. Arkamızdaki otomobilin sabrı tükenmiş olacak, sert, uzun bir klâkson sesi duyuldu. Kadın telaşlandı ve pencereden, tahmin ettiğime göre, büyücek bir para uzattı. Bu sefer bozuk para arama sırası şoföre gelmişti.

Yaşlı kadın artık rahattı. Şoförün bozuk parası yoksa, bu işte onun ne kabahati olabilir ki? Şüphesiz hiç. Ama arkadaşları şoförün sabırsızlığı gittikçe artıyordu. Bu sabırsızlık bizimkine de sirayet etti. O zamana kadar ağzını açmamıştı ama, galiba, artık tahammülü kalmamıştı:

«— Otomobil, dedi, hep otomobil. Bunca otomobil... Delilik bu!»

Gerçi önümüzdeki araba yürümeğe başlamıştı, biz de harekete geçmiştik ama, zannedirim benim de aynı fikirde olduğumu anladığı için, şoför derdini döke-meğe devam ediyordu:

«— Evet, delilik bu. İstanbul çoktan otomobille doldu. Hâlâ, her Allahın günü, piyasaya bo-

Deli Bunlar!

Doğan Nadi

yuna otomobil sürüyorlar. İstanbul'un sokakları elâstik değil ki... Derken, otomobiller kalınlara çıktı... O da yetmiyor. Nerde duracak bu kadar otomobil?... Deli olmuş bunlar!»

Bir vites değiştirdi, az sonra, yine durmağa mecbur oldu:

«— Her sabah bir sürü yeni otomobil. Ben diyeyim 50, siz deyin 100. Ne olacak bunlar? Nereye konacak? Ondaki sonra gel-sin ceza. Bu cezalar da, onları kesen memurların maaşını öde-mekten başka bir şeye yaramı-yor... Deli bunlar canım!»

Bir sükût ve devam:

«— Haydi, adam sen de... Böyle iş olmaz. Bu kafayla mesele halledilmez. Bakın meselâ otomobili olanlar hile geceleri ne tiyatroya gidebiliyorlar, ne de sinemaya. Taksii arıyorlar. Gel gelelim, tam da o saatlerde taksii bulunur mu? İmkânsız de-miyelim ama, çok zor. Onun için kimse bir yere çıkamıyor. Halkı evinde hapseden kim? Hem ne sıfatla?... Deli bu adamlar!»

Hakkınız var gibilerden bir baş işaretim üzerine, daha da cesaretlendi:

«— Elhette. Tutturmuşlar, herkesin bir otomobili olsun diye. İşte, oluyor da... Bu sefer otobüslerin müsterisi azalıyor. Haydi zarar. Tasarruf olsun diye otobüslerin bir kısmını kaldırıyorlar, derken işsizlik, derken grev Deli bunlar efendim!»

Elli metre kadar gittikti, yine durdu:

«— Büyük yollarda da böyle. Dev gibi kamyonları kovverdiler caddelere. Tabii kaza üstüne kaza. Kimi çarpışır, kimi devrilir!»

«Hadi o neyse yapan düşün-sün diyelim ama, ya o kamyon-ların tasdikları eşya? Trenlere kimselerin bir şey yüklediği yok. Tıpkı otobüsler gibi, bu sefer de trenler zararda. Sonunda, hem

yolların tamirini, hem demir yollarının açığını yine bizlere ödetiyorlar. Çıkar iş mi bu?... Deli olmuş bunlar, tam deli!»

Artık zembereği iyiden iyiye boşalmıştı. Benim onu sustur-mam, onun otomobili ikide bir durdurması kadar kolay değildi. Söylesin diye ses çıkarmıyordum.

«— Zaten her işimiz böyle, diye devam etti. her işimiz böyle. İşte nüfus meselesi. Bir zaman-lar vatandaşlara «Otuz milyon olacağız. Çok çocuk yapın!» de-diler. Ne olacak, vatandaş dedi-ğiniz de, emir kulu. Herkes, gü-cü yettiği kadar elinden geleni yaptı!»

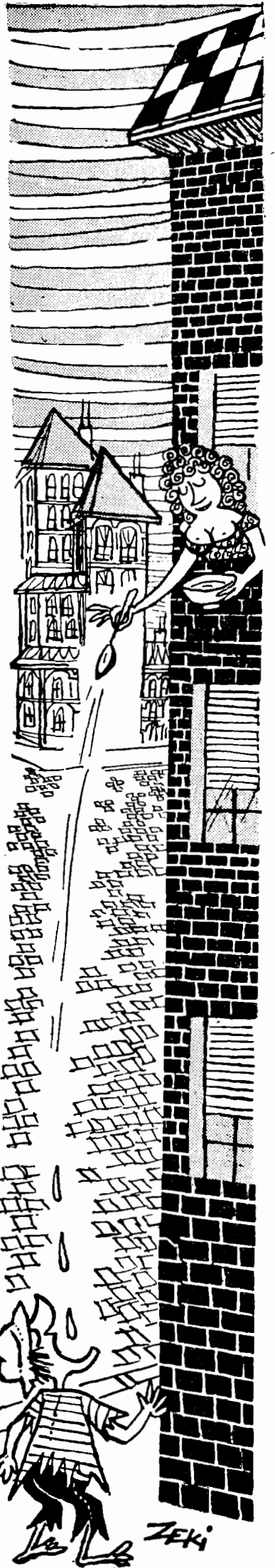
«Bir de ne görelim? Meğer, aynı zamanda mektepler de yap-mak lâzımmış! O mekteplere hocalar da yetiştirmek lâzımmış! İş de bulmak lâzımmış! Hiçbirini yapmamışlar. Şimdi çocuklar sokaklarda. Ben, ak-şamı eve dönerken, mahalleyi dolduran yumurcakları ezme-mek için, adımlarımı dikkatli atıyorum.. Dedim ya, deli bun-lar efendim, deli bunlar! Hem şöyle böyle değil, sipsivri, cas-cavlak, apaçık deli!»

Geleceğim yere gelmiştik. Şoför vatandaşın anlattıkları ho-şuma gitmişti galiba ki, taksii-den inerken, işlemiyen saatin yazdığından, çok daha fazla pa-ra bıraktım. İhtimal, benim için de, arkamdan «Deli mi bu?» diye düşünmüştür.

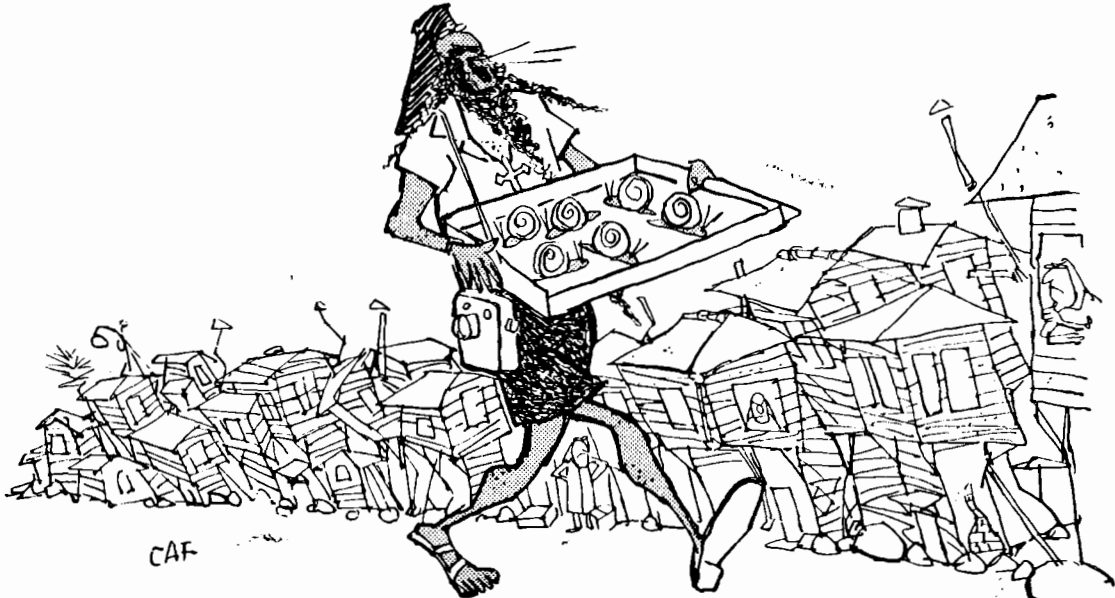
Doğan Nadi

Nol — Yukarıki yazıyı «Ger-mant» takma adıyla yazan, ta-nınmış Fransız muharriri Lud-vig Bauer'in bir fıkrasından al-dım. Aldım dedimse, tilm yazıyı değil, sadece mevzuunu aldım.

Bu dünyanın insanları ve me-seleleri, bazan ne kadar basit-leşiyor, ne kadar birbirine ben-ziyor. — D. N.

Hristiyanlık propagandası yapan bir milyon turist yakalandı. (Gazeteler)

Müslüman mahallesinde salyangoz satmak!

— Haydi, gelecek ramazan yine gel!

Politikada hooop!

Kasım Gülek'le konuşuyorduk sabah erken... Malûmunuz değilse bilirsiniz, altıda kalkar her sabah! — «Uzun zaman» dedi... «İşler sürünür, sürüklenir politikada.. her şey ters gider, sonra bir Hoooop olur... Bakarsınız her şey değişir!..» İşler demek bir «Hoooop»a kaldı?... Kalûbelâdanberi o hooopu bekliyoruz!.. — Ey «Hoooop!..» neredesin?

Cinci Hoca!

Safranbolu, o kükürt kokulu Karabük'ün 10 kilometre uzağındadır. Dikine kurulmuş bir dağ şehridir. Sokakların hepsi yokuştur, hepsi dardır, hepsinin evden eve, ovoidan odaya yapılan eski kılıç muharebelerine müsait bir hali vardır... Safranboluda bir han vardır, depo olarak kullanılan, 199 odalı bir han...

Hanın, kapısının kilidi ayrıca bir şaheser... Hem göze şaheser, hem pratik bakımından! Bilmem kaç tırtıllı bir anahtarla güçbelâ açılıyor!

Hanı yaptıran, Cinci Hocaymış... Sultan İbrahim'in Rasputini Cinci Hoca... Sultanın üzerine «menfur» bir tesiri olan diye bahsederler yazılarda... Menfur tesir de şuymuş: Sultanı çocuklaştırmış, kudreti elinde tutmak için... Bir tek kişiyi çocuklaştırmış o... Sakalına inciler dizirdi!.. Sultanın, Cinci Hoca'nın tesiri!.. Yarabbim, yarabbim, ne masum tesir, yarabbim yarabbim, sen bize böyle tesirler bahset!

Tutulduğum taraf o değil... O bu kadar menfur «yazılan», bu kadar «menfur» çizilen Cinci Hoca'nın insan tarafı tutulduğum: Safranbolunun bir köyünde doğmuştu Cinci Hoca... O kadar entrika, o kadar perende, o kadar boğazlaşma arasında, unutmamış doğduğu yeri, ve ona 199 odalı bir han bağışlamış!.. Diyeceksiniz ki çalıp çırpınan parayla... Ben de derim ki «gayri meşru» paranın o şekilde kullanılmasına çoktaan razıyım ben, çoktaan!..

Benim kitabımda o kadar fena bir mevki kaplamıyor Cinci Hoca... Bir tek adamı çocuklaştırmış... Ve doğduğu yeri unutmamış!

Çoktaan razıyım bu Cinci Hocalara... Verin sakalınızı kudretliler dizsin incileri!

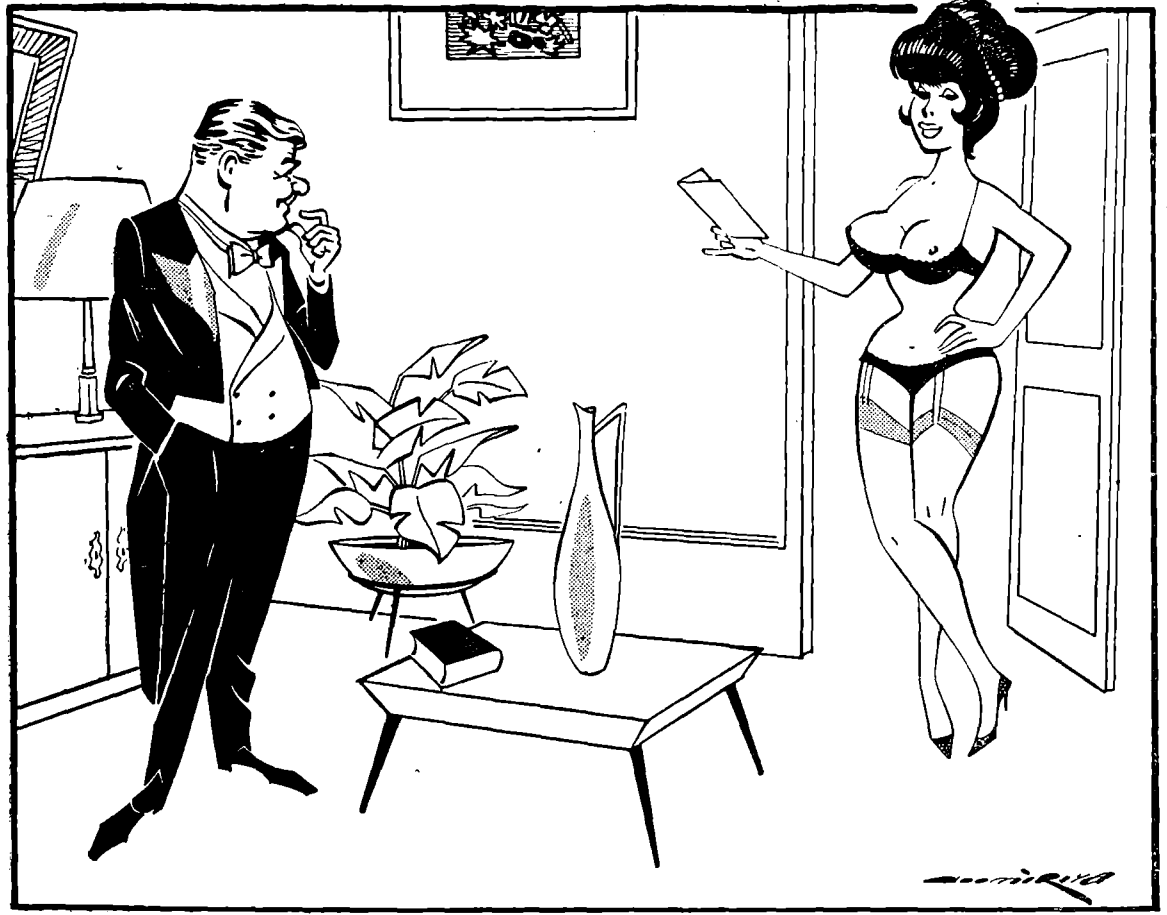
50 Atlı Hatun kişi!

Sene 1925... Cumhuriyet Bayramı kutlanıyor, ikinci defa olarak... O zamanın çorak ve hamleli Ankara'sında ne kadar kalabalık varsa toplanmış, alışmadığı bir manzaraya bakıyor: 50 atlı hatun kişi, başlarında bir erkek, geçiyorlar... Efe kadınlar, tenli gülbüz kadınlar, granit gibi kadınlar...

Atatürk istemiş: «Kadın da katılmalı geçit törenine» demiş... Ve bu vazife Mansur Pehlivanoglu adında birine verilmiş... Hayattadır hâlâ. Bugün yalnız, bulabilir miydi acaba törene katmak için 50 yanık tenli, gülbüz granit gibi kadını bilemem...

Bu şüphemi eski Van milletvekili İbrahim Arvas'ın önünde söyleyecek oldum.

— «Ben bile bulurum» dedi, «başlarında hem de çavuşları olacak oluktan sonra...» Çavuşları!.. O bakımdan bulursun, hâlâ içi kımlıdyan yaşlı dostum!

— Dâvetiyede gece kıyafeti diye yazıyor, böyle gitsem olur mu acaba?

Bir memur ne istermiş!

— «Ben bu kabineden ümitliyim...»

— «Ben bu kabineden ümitli değilim!..»

Neden ümitli olmalı, neden olmamalı belli değil... Kökün neresinde ne kurmuş ki elâlem ümitlenmiyor. Kökün neresinde ne yermiş ki elâlem ümitleniyor... Kök bu, eski bildiğimiz kök!

Ezbere lâfları tekrarlıya dursun aydın zümre, ben memurları do-laştım. Konuşturdum (artık herkes konuşuyor, öyle eskisi gibi nım-saygılı, nım korkulu sükûtlar yok...)

— «Yeni Bakanınızdan neler bekliyorsunuz?» dedim. Onlar «memur-in» gözüyle bana ne beklediklerini açıkladılar... Ben burada toparladım dediklerini nokta nokta:

1) «Mahcur» olmayacak... Hukuk-

ta bir deyimmiş. Cehaletimi göstermemek için sormadım, anlamını... Neymiş bu mahcur?..

2) Bir sürü yaşamanın kaideleri var. Kim koymuş belli değil, amma var. Asgarisine riayet edecek...

3) Kendi menfaatini «iyi» düşünen adam olacak... (İyi düşünen-den korkma...)

4) Mantığın dışında, ilmin dışında, plânın dışında, hükûmetin dışında icraatta bulunmağa yelten-miyecek...

5) Kumarbaz muhayyalesi olmayacak... (Bunu söyleyene alık alık baktım... Açıkladı) Olmıyacak şeyleri o anda muhayyalesinde belirdi diye vadedip, sonra söylediğinden ödü pathiyarak fırlatıp atmıyacak, ne attığını bilmeden bile...

6) Murakabasız, kontrolsüz bir rejimin aldarmıymış gibi hareket et-miyecek...

İşte «memur-in» gözüyle yeni bakanın özellikleri... Tabii bütün yeni kabine üyeleri bu şartlara uygun. Aksini düşünmek için sebep yok.. Henüz!.. (Henüz ne güzel kelime!..)

Şimdi Bakan beylerden «memur-in»den ne beklendiğini sormağa çıkacağım!

İnönü ve Akbaba:

Bir dostum bana şunu söyledi:

— «Akbaba'yla İnönü son derece birbirlerine benziyorlar...»

— «?...»

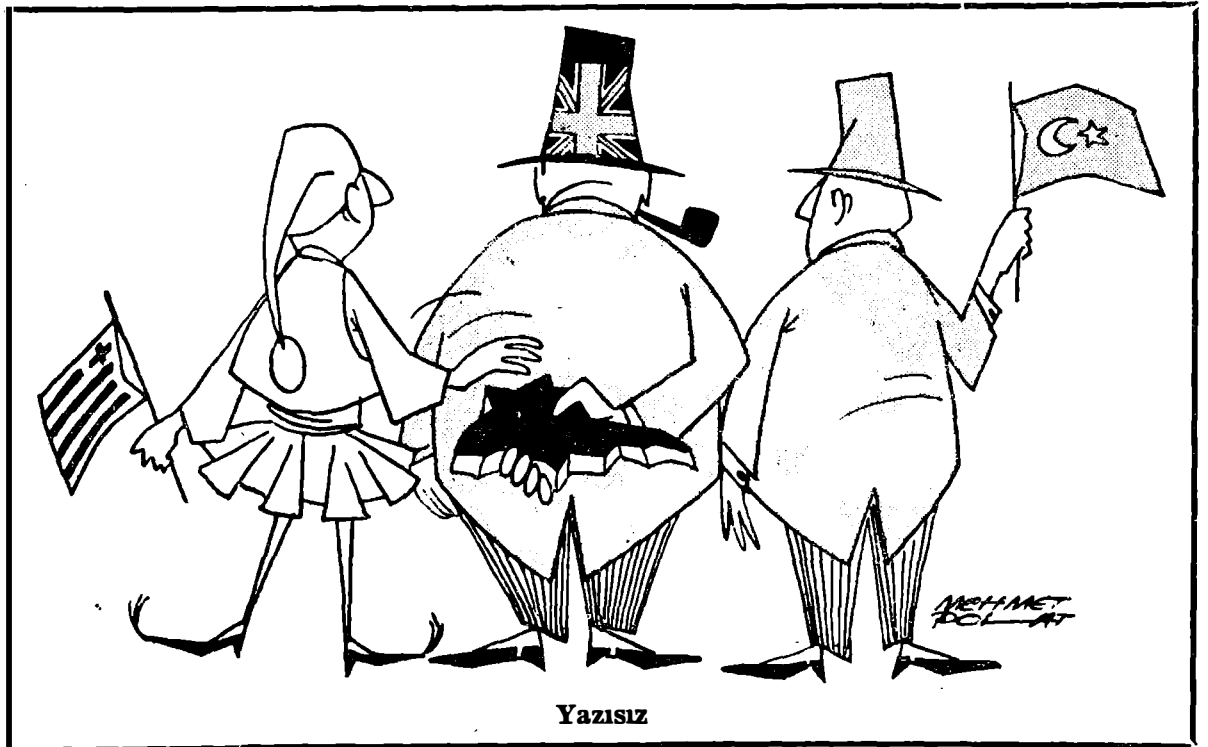
— «Kırk senedenberi kim karşılarına çıktıysa, mağlûp oldu!..»

— Farkı da biliyor musun?

— «?...»

— İnönü, adam seçmesini bilmediği halde mağlûp ediyor. Akbaba, adam seçmesini bildiği için -mağlûp ediyor!..

— Ya bir de adam seçmesini bilseydi?..

Yazısız

ESKİ KONAKLARDA

Daha bir ay önce başlar telâsı:
Gökte görünmeden şevvalin kaşı...
İpekçi Kâni'den gönderir paşa,
Dört haremi için dört top kumaşı!

Baş hanımefendi, yaşı ellidir,
Hotuzun altında gümüş tellidir,
Hepsi birer birer ardından gelir,
Onun konaktaki yeri bellidir!

Bir çerkez gülze
Paşa görür gör
Demışti «Ölüme
Yeter ki bir gec

ESKİ BAYRAMLAR

İkinci harem,
z olmuştu Kerem,
le razıyım,
nürada erem!»

Üçüncü kadın bir tatlı kumraldır,
Yirmi beş yaşında bir altın daldır,
Kırpikleri gölge vurur yüzüne,
Yanaklar penbe gül, gözleri baldır!

Dördüncüsü henüz on sekizinde,
Daima üçünün yürür izinde...
Paşa alev alev rüyalar götür:
Her gece, her gece başı dizinde!

SANA'nın tadına
doyulmaz.

...üstelik kuvvet verir!

Evet, SANA yalnız lezzeti ile değil, ihtiva ettiği çeşitli vitaminler ve zengin kalori ile küçük - büyük herkes için bir kuvvet ve enerji kaynağıdır.

Özellikle, ihtiva ettiği A ve D vitaminleri dolayısı ile SANA gelişme çağındakiler için çok lüzumlu bir gıdadır.

Sana

ağıza
tat,
vücuda
sıhhat!

(İlançılık: 8010-31)

GENÇTİ, güzel olmasına güzel-di de, ama fakir ve kimsesiz-di. Genç kızlığından beri zengin biriyle evlenmeyi, kibar ve lüks bir muhitte yaşamayı, Şark halılarıyla döşenmiş büyük salonlarda oturmayı, mücevher parıltılarının, nefis parfümlerin hâkim olduğu davetlerde bulunmayı arzu etmiş-ti hep.

Ama bunların hiçbirisi de olma-mıştı. Kendisi gibi fakir bir memur-la evlenmişti sonunda.

Bir akşam üstü işinden dönen kocası, kapıdan içeri girince kendi-sine:

— Bak sana ne getirdim!.. diye gülerek bir zarf uzatmıştı.

Genç kadın sevinçle zarfı açmış, içinden çıkan davetiyeyle heyecanla okumağa başlamıştı:

«Belediye Reisi ve eşi Madam Georges Romponneu, Mösyö ve Madam Loisel'in 18 Ocak Pazartesi akşamı, Belediye Sarayı salonla-rında verilecek baloya teşriflerini rica ederler.»

Fakat hayret.. davetiyeyle okuyan karısı hiç de umduğu gibi sevin-memiş.

— Bana ne bu balodan!.. diye kaldırıp masanın üzerine fırlatmıştı davetiyeyle.

Karısının bu hareketi, Mösyö Lo-isel'e çok dokunmuştu. Güçlülükle:

— Ben de sevineceğini zannet-miştim, dedi. Bu davetiyeyle elde edinceye kadar ne kadar da uğraş-mıştım. Sonra bütün tanınmış şah-siyetler bu baloya davetliydi... Bü-yük bir fırsattı bizim için.

Madam Loisel başını kaldırıp ko-casına baktı,

— Peki ama, baloya ne giyece-gimi düşündün mü? diye sordu.

Gerçekten hiç düşünmemişti bu-nu Mösyö Loisel. Ama elbisesi yok değildi ya! Meselâ, evet meselâ...

— Canım, dedi, geçenlerde tiyat-roya giderken giydiğin elbise hiç de fena değildi.

Karısı başını önüne eğmiş, göz-leri buzulanmıştı. İki iri damla ya-şın yanaklarından aşağıya sürüldü-günü görünce kekeleyerek sordu:

— Ne oldu, neyin var?

— Hihiç.. yok bir şeyim... Yalnız, gece elbisem olmadığı için baloya gidemeyeceğim. En iyisi daveti-yeyle başka birine verelim.

Karısının hâli ve sözleri çok do-kunmuştu Mösyö Loisel'e.

— Dur bakalım hele, dedi... Bir gece elbisesi kaç tane çıkar aşağı yu-karı?.. Şöyle sade bir elbise?

Madam Loisel biraz düşündük-ten sonra çekinerek:

— Bilmem, dedi, ama herhalde 400 frank bol bol yeter.

Dört yüz frank lâtını duyan koca-sı birden sendelemişti. Bir müddet sesini çıkartamadı, nihayet:

— Peki, dedi, biraz birikmiş pa-ram var, biraz daha ekler 400 frangı tamamlarız.

Balo gününe birkaç gün kala, terzi elbiseyi dikip bitirmişti. Buna rağmen düşünceli görünüyordu Ma-dam Loisel. Bunu farkedene kocası bir akşam:

— Neyin var?.. diye sordu. Birkaç gündür çok düşünceli görünüyor-sun!

— Takacak hiçbir şeyim yok da ondan... Ne bir kolyem, ne bir iğ-nem, ne de bir broşum var. Böyle gitmekense, hiç gitmemek daha iyi.

— Sen de çiçek takarsın canım.. hem şimdi çok da moda... On franga beğendiğini alıverirsin.

Hiç boşuna gitmemişti kocasının bu teklifi. Çiçek de tabii ki vardı

ya?.. Kimbilir diğer davetliler ne mücevherler takacaklardı o gece!.. Onlarla boy ölçüşmesine imkân yok-tu, yoktu ama küçük düşmek de istemiyordu. O bunları düşünür-ken, kocasının aklına bir şey gel-miş olacak ki, birden:

— Hah buldum, buldum!.. diye bağırdı. Arkadaşın Madam Fores-tier'e gidip sorsana... Mücevher-lerinden birini o gecelik ödünç ver-sin sana... Ne de olsa mektep ar-kadaşın, hatırını kırmaz.

Kocasının bu buluşu çok sevin-dirmişti Madam Loisel'i.

— Sahi, iyi buldum, dedi, bak bu hiç aklıma gelmemişti.

Madam Loisel ertesi sabah doğru arkadaşına gidip durumu olduğu gibi anlattı.

Madam Forestier dolaptan çıkar-dığı büyük bir mücevher kutusu-nu açıp arkadaşının önüne koydu:

— Al şekerim, dedi, istediğini se-çebilirsin.

Madam Loisel'in gözleri kamaş-mıştı... Bu kadar çok mücevheri bir arada ilk defa görüyordu. İlk önce inci kolyelere, daha sonra sı-rasıyla, altın, üzeri yakut taşlarla süslü Venedik işi haçlara, madal-yonlara, broşlara baktı. Birini alıp öbürünü bırakıyordu. Her seferin-de de aynanın önüne geçip yakıştı mı diye de bakıyordu. Bir ara gözü, pırlanta bir kolyeye illince son de-rece heyecanlandı, kalbi hızlı hızlı çarpmaya başladı. Titriyen elleri-yle kolyeyi boynuna takıp aynanın karşısına geçti. Kapalı yakalı elbi-sesinin üzerinde pırl pırl parlayan kolyeye baktı. Çok yakışmıştı. Çe-kinerek,

— Bunu takmama müsaade eder misin, yalnız bunu?.. diye sordu.

— Tabii şekerim, istediğini al...

Madam Forestier daha cümlesi-ni tamamlamadan, boynuna sarılıp yanaklarından öpmeye başladı. Sonra da tekrar tekrar teşekkür edip kıymetli emanetle yanından ayrıldı arkadaşının.

O gece balonun en güzel, en za-rif, en neşeli kadını Madam Loisel idi. Herkesin gözü üzerindeydi... Bütün erkekler ona bakıyor, tanı-sabilmek için fırsat kolluyorlardı. Bütün yüksek memurlar onunla

GRAFIKA

S-283

dans edebilmek için sıraya girmişlerdi. Belediye Reisinin bile dikkatini çekmişti. Hani protokol filân demeyip, o da sıraya girecekti nerdeyse.

Madam Loisel, etrafında pervane gibi dolaşan yüksek memurları gördükçe neşeleniyor, onların iltifatlarını gülerek cevaplandırıyor, bol bol şampanya içip dans ediyordu.

Kocasını ise, karıları başka bir salonda eğlenen diğer üç erkeklerle beraber تنها bir köşede sızıp kalmıştı.

Madam Loisel sabahın dördüne kadar bol bol eğlendi. Kocasını uyandırıp da mantosunu getirtilmeseydi, eğlenmesine daha da devam edecekti.

Dışarı çok soğuktu... Belediye Sarayının önünde araba da kalmamıştı üstelik. Karı koca mecbur oldular yürümeğe. Neyse biraz yürüdükten sonra bir araba bulup bindiler.

Eve vardıkları zaman saat beşe gelmişti. Mösyö Loisel soyunurken, saat dokuzda kalkıp nasıl daireye gideceğini düşünüyordu. Karısı ise, balonun atmosferinden kurtulamamıştı hâlâ. Nihayet o da mantosunu çıkardı, kolyesine son bir defa bakmak için aynanın karşısına geçti. Fakat aynaya bakmasıyla korkunç bir çığlık atması bir oldu. Yarı soyunmuş olan kocası merakla,

— Ne var?... Ne oldu? diye soruyor, Madam Loisel ise yüzü bembeyaz olmuş,

— Yok, yok... Kolye.. Madam Forestier'in kolyesi yok! diye çırpıp duruyordu.

Çantanın içine, mantonun ceplerine, gece elbisesinin astarına varıncaya kadar her yere bakmalarına rağmen bulamadılar kolyeyi bir türlü.

— Balodan ayrılırken boynunda olduğuna emin misin?

— Tabii eminim... hattâ, antrenin aynasında saçlarımı düzeltirken görmüştüm.

— Yolda düşürmüş olamazsın, duyardık çünkü. Olsa olsa arabada düşmüş olabilir.

— Evet olabilir... Numarası hatırında mı arabanın?

— Hayır, ya senin?

— Benim de hatırimda değil.

Ne yapacaklarını şaşırılmışlar, çaresizlik içinde çırpınıyordu ikisi de. Nihayet Loisel giyinip,

— Gidip bakayım, dedi, yürüdüğüümüz yolu arayayım.

Madam Loisel kocasının dönüşünü, üzerinde balo elbisesiyle soğuk odada bir aşağı bir yukarı dolaşarak bekledi.

Nihayet saat yediye doğru kocası döndü... Hiç bir şey bulamamıştı.

Daha sonra Loisel karakola koştu, oradan çıkıp kayıp eşya bürosuna uğradı, gazetelere ilanlar verdi.

Akşamleyin eve bitkin halde dönünce de karısına,

— Madam Forestier'e hemen bir mektup yaz, kolyenin takılacak yerli bozulduğundan tamire verdiğini bildir, dedi. Hiç olmazsa biraz zaman kazanmış oluruz.

Aradan bir hafta geçtikten sonra, karı koca kolyeden iyice ümitlerini kesmişlerdi.

Bu bir haftada beş yaş ihtiyarlıyan Loisel, karısına:

— Daha fazla bekleyemeyiz, dedi, kolyenin bir eşini bulup almamızdan başka çaremiz yok. Ertesi gün Loisel'ler kuyumcuları dolaşarak kolyenin eşini aramağa başladılar.

Nihayet bütün gün dolaştıktan sonra Palais Royal'daki bir kuyumcudaki, kaybolan kolyenin tıpa tıpa bir eşini gördüler. Buna çok sevinmişlerdi... Fakat kuyumcunun ağzından çıkan astronomik rakamı duyunca sevinçleri sönüvermişti birden. 40.000 frank isteyen kuyumcu,

sonunda 36.000'e bırakabileceğini söylemişti.

Karı koca düşünmek için üç gün müsaade isteyip ayrılmışlardı dükkandan.

Loisel'in babasından kalma 18.000 frankı vardı... Yani, kolye fiyatının yarısı. Diğer yarısını ise, yüksek faiz ödemek şartıyla güçlükle temin edebildi. Üçüncü günün sonunda da kuyumcuya 36.000 frankı ödeyip kolyeyi aldı.

Ertesi gün Madam Loisel kolyeyi arkadaşına götürünce,

— Niye daha önce getirmedin, geçen gün lâzım oldu... diye çıkmıştı.

Ama Allahtan, değiştirildiğinin farkına varmamıştı.

Ya bir de farkına varıp, hırsız diye damgalasaydı!

Loisel'ler tam bir sefaletе düşmüşlerdi. Madam Loisel her gün evlere gündeliğe gidiyor, mutfakta bulaşık temizliyor, kirli çamaşırları yıkıyor, çöp tenekelerini dışarıya taşıyor, bakkala, kasaba, manava alışverişe koşuyor ve akşamları bitkin bir halde evine dönüyordu.

Kocasını ise işinden çıktıktan sonra bir müessesenin gece bekçiliğini yapıyordu.

Tam on sene bu hayat böyle devam etmişti. Karı kocanın ırgat gibi geceli gündüzlü çalışmasıyla, ancak on senede ödenebilmişti borçlar.

Madam Loisel bu on senede iyice çökmüş, ihtiyarlamış, bulaşık ve çamaşır yıkamaktan elleri pabuç gibi olmuştu.

Yine de, kocası evde bulunmadığı zamanlarda, pencerenin önüne oturup on sene önceki baloyu düşündüğü anlar olurdu.

Bir pazar günü Champs-Élysées'de, haftanın yorgunluğunu çıkarmak için yürüyüş yaparken, karşıdan gelen şık bir kadın ilâştı gözüne. Biraz daha dikkatli bakınca da tanıyiverdi:

Madam Forestier'den başkası değildi bu. Acaba konuşsa mıydı?... Neden konuşmasındı? Hele şimdi borçlarını da ödedikten sonra anlatabilirdi artık her şeyi.

— Merhaba Jeanne! dedi.

Arkadaşı tanıyamamıştı. Üstelik böyle basit bir kadın tarafından adıyla çağrılmasına da şaşırılmıştı.

— Ama... Madam! diye kekeleydi, zannedersen... Yanılıyorsunuz!

— Hayır, hayır yanılmıyorum... Ben, arkadaşın Mathilde Loisel'im.

Madam Forestier şaşırılmıştı,

— Aaa! dedi. Zavallı Mathilde ne kadar çok değişmişsin!

— Değiştim ya... Çok karanlık günler geçirdik... Neden biliyor musun? Senin yüzünden; senin için.

— Nasıl?... Benim yüzümden, benim için mi?

— Bana baloya takmam için ödünç verdiğin kolyeyi hatırlıyor musun?

— Evet, ne olmuş?

— İşte onu kaybetmiştim.

— Nasıl olur?... Tekrar geri getirmiştin onu.

— Evet geri getirmiştim ama onu değil, onun tıpa tıpa bir eşini. Ve bu yüzden de tam on sene çalışıp borç ödedik.

Madam Forestier'in hayretten gözleri büyümüşü,

— Ne? dedi, beaimkinin yerine purlanta bir kolye mi aldığını söylüyorsun?

— Evet ya... Hiç farkına varmadın değil mi?... Tabii tıpa tıpa eşiydi çünkü!

Madam Forestier ağlamaklı olmuştu. Arkadaşının ellerini tutup,

— Zavallı, benim zavallı Mathildeciğim, dedi... Sana verdiğim kolye sahibi değildi ki.. Etse etse en fazla 500 frank ederdi.

Ergin ORTAÇ

Bayram hazırlığı:

MODA

— Kabahat sende... Niye yanına bu kadar para aldın?..

— Haydi, bir elinden sen tut, bir elinden ben, kaldıralım...

— Sonra, bizi kim kaldıracak?..

BİR MİRASÇI ARANIYOR!

AZİZ NESİN

— 4 —

Betül Hanım yine böyle bir Avrupa seferinden dönüyordu. Üstünü başını, bavullarını iyice aramamız hususi şekilde emredilmişti. Betül Hanım önce itiraz edecek oldu, sonra vaziyetin ciddiyetini anlayınca pek şaşırıldı.

— Allah Allah... Hükümet mi değişti, nedir? Ne oluyor böyle? Hükümetin değiştiğini de duymadım... dedi.

— Hükümet değişmedi, dedim.

— Bakan mı değişti yoksa?..

— Hayır efendim.

— Peki, ne oluyor öyleyse? Mevzuat mı değişti?

Doğrusu Betül Hanım haklıydı.

— Vaziyet değişti, o kadar, arıyacağız... dedim.

Aradık Beyim. Muayene salonunda kadın bir memurumuz Betül Hanım'ın koynundan, söylemesi ayıp daha başka yerlerinden, bir kuyumcu dükkânını dolduracak kadar mücevherat ve kadın süs eşyası çıkardı. Demek ki, vaziyetin değiştiğini Betül Hanım da sezmiş ki, bunları bir yerlerine saklamış. Vücudünün gizli aksamından o mücevherat çıktıkça Betül Hanım da hayretler içinde kalıyor,

— Çok şaşıtm, diyordu, bunların hiçbiri benim değil. Allah Allah, acaba hangi ahlâksız alçak bunları benim haberim olmadan orama burama tikiştirmiş?

Ben müddet-i hayatımda bu kadar zeki kadın görmedim Mahmut Bey. Kadının güzeli aptal olur derler ya, itimat buyurunuz Betül Hanım bir istisnadır.

Uzun zaman dış seferler yapan vapurlarda yolculuk etti. Hattâ bir seferinde hiç unutmam, o kadar kaçak eşyası yakanmıştı ki,

— Bunlar benim değil... Sakın bu eşyalar dış yardım malzemesi olmasın... dedi.

Müfettiş,

— Dış yardım gizli mi gelir? diyince,

— Asıl yardım gizli olur, dedi, iyilik kimin tarafından yapıldığı belli olmayandır. Memleketimizin bu kadar sıkıntıda olduğunu görüp halimize acıyan bir yabancı dostumuz, gururumuz incinmesin diyerek, bu malzemeleri gizlice bavullarımıza yerleştirmiş olmaz mı yani?

Fikrimi sorarsanız Mahmut Bey, Betül Hanım memleket için gayet faydalı bir insandı, maalesef bizde hiç kıymeti bilinemedi. Dış sefere giden her vapurumuzda onun gibi, fazla değil, üç kadın daha yolculuk edip de memlekete eşya getirseydi, emin olunuk şimdiye kadar bu memleket çoktaan kalkınırdı. Düşününüz beyim, bir zavallı kadın kendi başına on parasız Avrupa'lara gidiyor, dönüşünde mem-

lekete yüzbinlerce liralık eşya getiriyor, daha ne isteriz? Yahu biz, Amerikalılar bize para versin, borç versin, yardım etsin diye senelerden beri uğramıyor muyuz kuzum? Yalnız bu Betül bir başına Amerikan yardımına bedel. Sen böyle bir kadını hiç durmadan «Aman kızım Avrupa'ya, Amerikaya git de gel» diye zorlayacağına, ona yalvaracağına, bir de üstelik mâni oluyor-sun... Yok yok, bizim aklımız başımıza gelmez beyim... Biz kıymet bilmeyiz. Neler yaptık bu kadına, anlatmakla bitmez. Bir keresinde de hiç unutmam,

— Bunların hiçbiri benim değil, dedi, olsa olsa bunlar vapurda unutulmuş eşyalardır. Biliyorsunuz, son zamanlarda insanlar çok dalgın oldular, her şeylerini bir yerde unutuyorlar. Hattâ otobüslerde takma dişlerini düşürüp unutanlar bile var. Eh bu koca vapur... Her seferinde her yolcu bir eşyasını unutsa, bu kadar eşya birikir.

Bunda şaşacak ne var sanki, hiç anlamıyorum.

Geminin süvarisi,

— Olamaz, dedi, çünkü gemi yenidir, bu dördüncü seferi... Dört değil, dört yüz sefer yapsa, bir gemide bu kadar eşya unutulmuş olamaz.

Betül Hanım Avrupa'ya giderken, üstünde neler olduğunu tesbit ediyorduk. Yolculuğa çıkarken pek basit giyinirdi. Ama dönüşü pek mükellef olurdu. Bir keresinde müfettişlerden biri,

— Hanımefendi, siz giderken bu eşyaların hiçbiri yanınızda yokmuş, dedi, beş yüz lirayla çıktınız burdan, bunları nasıl aldınız?

Betül Hanımın kızdığını ilk defa o zaman gördüm. İki eliyle kürkünün yakasını, sonra da ceketinin yakasını açıp, parmağıyla çıplak göğsünü gösterip,

— Var mı bir diyeceğiniz, kazandım... Mal benim değil mi? dedi.

Müfettiş pek mahcup olarak, gözlerini Betül Hanım'ın göğsünden yere indirerek,

— Mal sizin, dedi, hakkınızdır, helâl olsun...

Gümrüğünü ödeyip mallarını aldı.

Yani diyeceğim şu ki Mahmut Bey, beynelmilel bir kadındı. Memleketimizin döviz kaynağıydı, ama ne yazık ki kadrini bilemedik. Bir komşu devletin gümrükçüsü bana aynen «Bu kadın bizde olsa el üstünde tutarız ve sizde yaptığı vazife karşılığında ayda ellibin lira maaş bağlarız» demişti.

Size bir şey söyleyeyim mi, bunca senelik gümrükçüyüm, gümrüklerin bir faydası olduğuna kani değilim. Elinde Betül Hanım gibi birkaç kadın olacak, salacaksnı Avrupa'ya, Amerika'ya... Sermayesi de kendinden, sen bir şey koymıyacaksın, kazanıp kazanıp getirecekler memlekete beyim. Sonra, neme lâzım, eli gayet açık bir kadındı. Bu işler maaşla olmaz beyim. Betül Hanım gibisi olduktan sonra ben ne yapayım maaşı, değil mi ama... Böyle bir beynelmilel şöret kolay kolay yetişmez, zaten bizde malûm, adam kıtlığı var. Betül Hanımı bütün yabancı gümrükçüler tanırdı. Fransızlar ona Madam Döviz, Amerikalılar da Misis Döviz derlerdi. Bizim gümrükte de çoğu asıl ismini bilmez, Bayan Döviz diye tanınır.

Ah beyim ah... Halanız sizin öyle mi? Şimdi nerelerdedir bilmiyorum, uzun zamandır da görmedim. İnşallah kavuşursunuz. Çok insana iyilik etmiştir, bu memlekette kaç kişiyi zengin etti. Gayet iyi biliyorum, sevdiği adamın birine Avrupa'dan getirdikleriyle bir kuyumcu dükkânı açtı, bir başkasına da kürk-çü dükkânı açtı, daha neler neler... Ama hiç kimse onun kıymetini bilemedi, herkes işi görülmüncye kadar, sonra yüzüstü bıraktılar kadını. Yani bütün İstanbulun işsiz güçsüz erkeklerini zengin edecek değildi ya kadın...

Durun bakayım, neydi adı? Haa, evet evet, en son duyduğum, Klarkçı Muammer namında birine bir mağaza açmış demişlerdi. İki sefer Avrupa'ya gidip geldi, koca bir mağaza açıp herifi adam etti. Yaa, halanız işte böyle bir kadındır. Hey gidi hey... Ah bendeki bu kafa, eşek kafa... Bir gün bana, ama çok rica ederim, aramızda sır kalsın, «Niçin serbest hayata atılmıyorsunuz da gümrük anbarlarında ömrünüzü çürütü-

(Reklâmcılık: 5775—30)

yorsunuz?» dedi. «Sermayem yok ki...» dedim. Güldü. «Ben varım, size yardım ederim» dedi. Ah kafa...

Başka mı? Vallahi başka bir malumatım yok... Bildiklerim işte bu kadar. Siz o Klarkçı Muammer'i bulsanız iyi olur. O bilir nerde olduğunu Bayan Döviz'in. Belki de hâlâ beraber oturuyorlardır, bilemem... Eskiden Yüksek Kültübe arasına gider orda görürdüm. Ama emeklilikten sonra hiç gidemedim oralara... İhtiyarladık ta... Heh heh heh... Gidiyor musunuz? Estağfurullah... Güle güle... Bulursanız benden de selâm söyleyin, çok iyiliğini gördüm, anlatın kendisine böylece, olmaz mı? Ne kadındı, ne kadın... Güle güle Mahmut Bey...

SANILAR KÖYÜNDEN Hüseyin Kızı GÜLLÜ

Radyoda Kayıp İlanları saatinde spikerin okuduğu kayıplar arasında bir de şu ilan vardı: «Otuzdokuz yıl önce, kızkardeşimiz Şanlılar köyünden Hüseyin kızı Güllü, vilâyetin hükümet tabibine evlâtlık olarak verilmiş, o tarihten beri âkıbeti hakkında hiçbir bilgi alınamamıştır. Hâlen nerde olduğunu bilenlerin adresini bildirmeleri rica olunur. Arıyanlar: Kardeşi Yusuf Yaranlı ve annesi Keziban Yaranlı; Sirkeci'de Yeni Otel.»

Radyodaki bu kayıp ilânını umursamadan dinleyenlerden hiç biri, otuzdokuz yıl önce, altı yaşındayken bir doktora evlâtlık olarak verilen Güllü'nün milyonluk bir mirasa konduğunu ve bu yüzden arandığını bilmiyordu.

Şanlılar köyünden Hüseyin askere giderken karısı Fatma gebeydi. Dört buçuk yıl askerlik yaptıktan sonra terhis olup köyüne dönünce Güllü adında bir kızı olduğunu gördü. Çünkü askerdeyken, köyden hiç mektup almamıştı. Karısı bir daha gebe kalmı, hastalıklı bir kadındı. Hem gebe hem hasta olduğundan işe koşamıyordu. Hüseyin ikinci kere evlenmek zorunda kaldı. Tarlasını sürmek için öküztü, pazara gitmek için eşiği yoktu. Ona bir yardımcı gerekliyordu. Bir yıl sonra da üçüncü karısını aldı. O günlerde evlenmek kolaydı. Köyde erkekler azaldığından kız babaları evlenecek kızlarına başlık istemiyorlar, sofralarından bir boğaz eksildi diye seviniyor, kızları erkenden evlendirmek istiyorlardı. Savaş dönüşü erkeğe kıran girmişti oralarda.

Hüseyin'in kendinden on yaş küçük kardeşi Hasan'ın işte güçte gözü yoktu, evlenmiyordu da...

Hüseyin'in üçüncü karısı çok zorluydu, dağa bayıra koşan, her yana yetişen, evi çekip çeviren oydu, acardı, gençti de... Bu yüzden evde her dediği oluyordu. Hüseyin'in ikinci karısından bir, üçüncü karısından iki çocuğu daha olup, evdeki çocukların sayısı beşi bulunca, genç gelin, ilk kumasından olma Güllü'nün evlendirilmesini istedi.

(Devamı var)

Eski den Zavallı bayram

PREMİDİLİ Bayram Çaset, tarlasının vereceği ilk kokoroz mahsulünden ödenmek üzere, kasabanın ileri gelenlerinden Ramazan Hopa'dan on lira borç almıştı.

Nasılca, o sene mısır tarlalarına bir hastalık ârız oldu. Başakların her biri, yerden iki karış yükselir yükselmez, esraren-giz bir kuvvet onu kemiriyor, yapraklarından cüda edip kamçı sapına döndürüyordu.

Bayram Çaset, bu vaziyet karşısında, ağlamalı oldu. Gözleri yaş, hançeresi hicrî kırıklarla dolu olarak Ramazan Hopa'nın yanına gitti.

— Tinyat bre, zoti Ramazan!
— Tinyat bre Bayram! Siye-mir?

Bayram Çaset, kederli kederli başını salladı:

— İç sorma, mori kardaşı.. dedi. Bitüm (bütüm) kokorozla-rı maft oldu, billağısı! Vereme-ceğim senin parası!..

— Ne soylersin bre?! Ben is-terim mutlaka!.. Güncü verdim haniya ki, alacayım.

— Ne yapalım?.. Yok, yok!.. İstiyorsan al martini, holdür bana. Yoktur başka çarası fa-kat!..

Ramazan Hopa'nın meşru da-hi olsa hiçbir mazeret dinleme-ğe niyeti yoktu. Kollarını göğ-süne kavuşturdu; gözlerini Bay-ram'ın gözlerine dikti; kayala-rın arasından yaz kış fasılasız esen rüzgâr kadar sert bir ifade ile:

— Bak bana mori Bayram! dedi, kasma kadar sana hizin veriyorum, fıkdanı hasebilen.. Dimekçi var daha içi ay! Kas-ma cirdi zaman bana verecek-sin efendim dizet, yaniyaçlı yir-mi lira. Yoksama senin kolıba, tarlası, kuyumları, hepsi neçi malları var, zaft edeceğim vel-lahi bilahi ve tallahi!..

Biçare Bayram, başı yerde, süklüm, püklüm, Ramazan'ın yanından ayrılıp, düşünce düşünce kendi evine döndü.

Bugün on liradan ibaret bor-cunu ödemediği halde, iki ay sonra yirmi lira vermenin hiç imkânı yoktu. Kimden himaye görecekti, kime iltica edecekti? Bu, Ramazan denilen adam öyle acar, şirret bir mahlûktu ki, puslu kurup memlekette beş on kişinin kanına girmişken, hiç kınse ağız açıp da: «Ne için yaptın?» diymiyordu. Elbette, borcun vadesi gelince, bir daha ihmal etmiyecek, gelip, Bayram'ın nesi var, nesi yoksa çatır çatır alacak, damına yerleşecek, fıkralığına rağmen kasabada az çok mevki ve haysiyet sahi-bi olan bütün bir alileyi hem rüsvay, hem de perişan edecekti.

Bayram edelim !

Geçti mâh-ı ramazan, üç gece bayrâm edelim!
Yetişir artık oruç, buseler ikrâm edelim!
Sine-i vasla çekip tâlii gel râm edelim!
Geçti mâh-ı ramazan, üç gece bayrâm edelim!

★

Şeb-i ömrümde benim doğ, geceler nûr olsun,
Câm-ı busenle senin Akbaba mahmur olsun,
Şu gönül adlı çocuk bir kere mesrur olsun,
Geçti mâh-ı ramazan, üç gece bayrâm edelim!

Çimdik

— Ne yiyeceksiniz ağa efendi hazretleri?..
— İstanbulda ne yinir ulen? Para yiyeceğin para!.

Bu kuvvetli ihtimaller karşı-sında, zavallı Bayram Çaset, dü-şüne düşünce ancak bir çare! halâs buldu: Hicret etmek.

Gün kaybetmeden dağarcığını doldurup sırtladı; çocukluğun-danberi yamacında yaşadığı yal-çın ve çıplak dağları aşarak sa-hile indi.. Oradan da vapura at-layıp soluğu İstanbulda aldı.

— Artık, Ramazan ne isterse yapsın! diyordu. Benim gözle-rim görmeyecek ya?!

Arife günü rıhtıma çıktı. He-nüz ilk defa gördüğü muazzam şehrin yüksek binalarına, tram-vaylara, otomobillere hayran nazarlarla baka baka, Yenica-mi'deki kahvelerin birine düştü.

Vakit ikinci idi. Bu saatden sonra, uzunca bir deniz yolcu-luğunun verdiği sersemlikle, çı-kıp da iş aramaktan bir fayda hâsıl olamazdı. Bayram, okkalı bir kahve getirtti, bir de sigara yaktı; geride bıraktığı sevgilile-rini göz önüne getirerek haya-lâta daldı..

— Bom! Bom! Bom!.

Güldür güldü toplar atılıyor-du. Derinden gelen bu ses, Bay-ramı rüyasından uyandırdı. Ku-lak kabarttı.. dinledi.. Bu top

sedalarına bir mâna veremedi. Elinde tepsi ile müşteriye kah-ve götüren çırağı çevirdi ve sor-du:

— Hoy bre arkadaş! Ne bu topları?..

Çırak:

— Ramazan geldi! dedi.

— Ramazan?! Hancısı Rama-zan?!

— Kaç tane var, babalık?

Bayram Çaset'in korkudan göz-leri büyütmüştü. Uzaklaş-mak isteyen çırağın koluna ya-pıştı.

— Bizim melmeçetteki Rama-zan celdi burada?

Çırak herifin saflığına güldü. Dünyada amma budala insanlar vardı!..

— Evet, ya! dedi; sizlın mem-leketteki Ramazan!

Zavallı Bayram Çaset'in bir-denbire kolları kesildi. Ötünde-ki alçacık, tahta masanın üzeri-ne yığılırken, boğuk boğuk hay-kırdı:

— Hay Allah belânı versin, bre! Bu kadar mesarîf yaptım da celdim buraya.. Yeşek oğlu-su Ramazan benim arkasından celdi, bre! Hu.. Hu.. Hu!

Ercümend Ekrem

SATILIK GELİN
İSVABI

YAZAN-ADNAN TAHİR
CİZEN-TURHAN SELÇUK

11

İRFAN, SATILIK GELİN ESVA-
Bİ İÇİN İLÂDAKİ NUMARAYA Nİ-
HAYET TELEFON EDEBİLMİŞTİ.
ÇOK TATLI VE ÇOK KÖRPE BİR
SES DE ADRESİ VEREREK ES-
VABI İSTEDİĞİ ZAMAN GÖRE-
BİLECEĞİNİ SÖYLEMİŞTİ. FAKAT
MİMAR İRFAN HALÂ MÜTERED-
DİTİ ...

DEMİNDENBERİ SORAYIM DİYO-
RUM... ARAYA HEP LÂF KARIŞIYOR.
PEK YAKINDA BİR GELİN EŞYABI
LÂZİM OLACAK BANA DEMİŞTİN.
BU NE DEMEK OLUYOR ANLIYA-
MADIM?

YÜZ PARALIK AKLIN VARDI...
ONU DA POLİS ROMANLARINA
HARCADIN. YAKINDA EVLENİ-
YORUM... ANLA-
DIN MI BAY KÜLTÜR.

BENDEN GİZLİ İŞLER ÇEVİRİYOR-
SUN DEMEK?... KİM BU SEFERKİ
TALİHSİZ KIZ?

İSTER İSTEMEZ GİZLİ TUTUYORUM.
GEÇEN SENEKİ MARİFETİNİ UNUT-
TUM MU ZANNEDİYORSUN?... KIZ-
LARI BİRBİRİNE KATMIŞTIN...
DETEKTİF BOZUNTUSU SENDE...

EVLENMEĞE KARAR
VERDİĞİNE GÖRE BU
SON MACERA LİDDİ BİRŞEY
OLACAK. YENGEMİZ
GÜZEL Mİ BARI?...
...

HEM GÜZEL, HEM
AĞIRBAŞLI, HEM
DE AKLI BAŞINDA BİR
KIZ... AMA KİM OL-
DUĞUNU SÖYLEMEM
ŞİRDİR...

ANNEM DE İĞRAR EDİP DURUYOR ... DÜNYA GÖZÜ İLE
MÜRÜVETİMİ GÖRMELİYMİŞ ... BEN YOKKEN
MÜSTAKBEL YENGİN TELEFON EDECEK OLURSA ÇOK
DİKKATLİ KONUSMALISIN.

HANGİSİ NE BİLEYİM BEN?
SEN YOKKEN BİR SÜRÜ KADIN
TELEFON EDİYOR BURAYA.

ESKİ MACERALARIN HEPSİNE PAYDOS DEDİK
VE SONUNA BİR NOKTA KOYDUK...

ÇOK KOMİK LÂFLAR ETMEĞE BAŞLADIN YİNE...
YA İZDİVACI GERİ KALAN KIZ?...
İLÂNİ OKUR OKUMAZ ELİN AYAGIN
BOSANDI...

KAPI ÇALINIYOR. MÜŞTERİ GELDİ...
SEN HALÂ PROJİYİ HAZIRLIYAKSIN...
GEL DE KIZMA BİRADER.

DEVAMI
VAR

MİLLETLER GÜLÜYOR

Daktilo !

Genç ve güzel daktilo mun-
tazam çalışmalarıyla idare
meclisinin dikkatini çekmiş
ve Taşra'dan Paris'e tayin
edilmişti.

Yeni müdürü genç kadını
odasına çağırttı:

— İşinize kolay intibak ede-
ceğinizi ümit ederim, dedi.
Çünkü burada da Taşradaki
işinizin aynısını yapacaksınız!

Daktilo tatlı tatlı gülüm-
sedi:

— Mükemmel! dedi, öyley-
se beni öpün! dizlerinizin üs-
tüne oturtun ve başlıya-
lım!!!!...

Diplomat!

Otelin müdürü kapıcının
birine soruyordu:

— Bu sabah koridordan ge-
çerken gördüm. 19 No.lu o-
danın kapısını açmanla «Ü-
zür dilerim ekşelâns...» diye-
rek kapaman bir oldu. Ni-
çin?...

— Diplomat çırılçıplaktı
da ondan!...

— Nasıl olur? 19 No.lu oda-
da genç bir kadın kalıyor.

— Hay Allah! dedi kapıcı,
diplomatı neden biraz efe-
mine bulduğumu şimdi anla-
dım!!!!...

Ne yapıyor?

Jacqueline, samimi arka-
daşı Pauline'i görünce sevinç-
le haykırdı:

— Pauline! Büyük bir yük-
ten kurtuldum!..

— Ne oldu Jacqueline?...

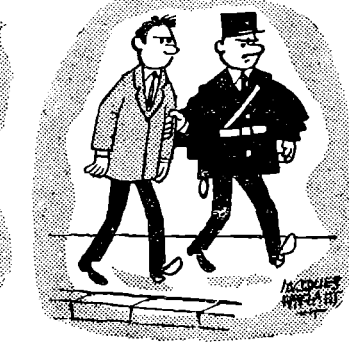
— Senelerdir kocamın ge-
celerini nerede geçirdiğini
merak edip dururdum. Dün
gece eve her zamankinden
erken geldim ve...

— Evet sonra...

— O'nu evde buldum!...

— Brigitte Bardot mu? Ben de-
ğilim.. Üstümüzdeki katta!

Yazısız hikâye

Serenad

Kasabanın bandosu, tam
kadro ile, bütün pencereleri,
perdeleri sınıksız kapalı bir
evin önünde çalışıyordu. Ora-
dan geçmekte olan bir turist
davulcuya sordu:

— Ne yapıyorsunuz?

— Bugün kaymakamın şe-
refine bir serenad veriyoruz.

— Ne yazık ki kaymakamı-
nızın terbiyesi kıt! Hiç ol-
mazsa balkona çıkabilirdi...

Bandoda trombon çalan a-
dam lüsuyla turistten tarafa
döndü:

— Aynı anda iki yerde bir-
den nasıl olayım?...

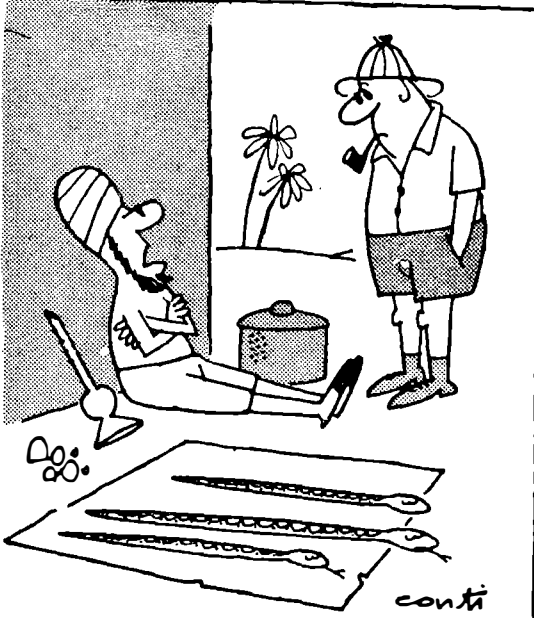
Konuşan makina

Genç kadın kocasına soru-
yordu:

— Sevgilim! İlk konuşan
makineyi Edison'un icadetti-
ği doğru mu?...

— Hayır! dedi genç adam,
Edison sadece istenildiği za-
man susturulabilenini icadet-
ti!...

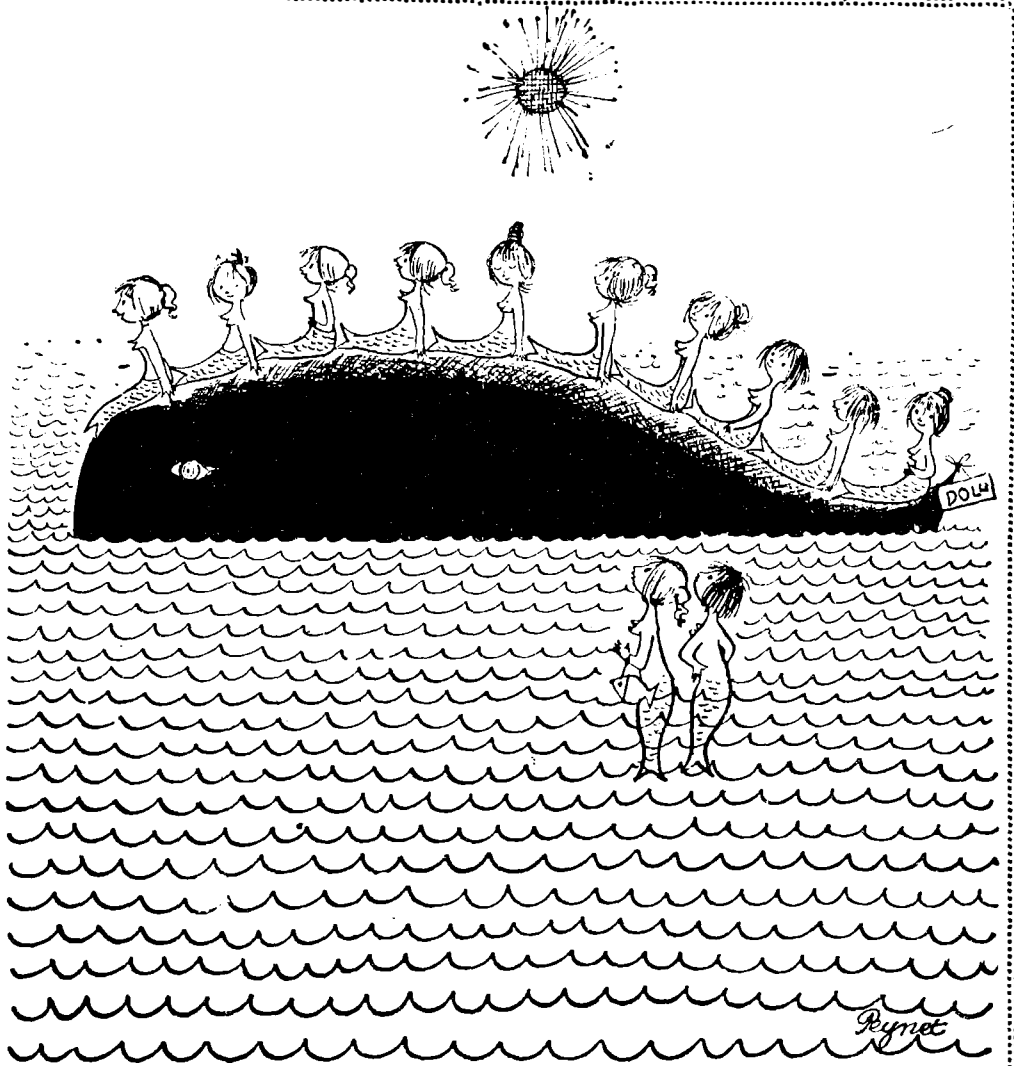
Dün ya Karikatürleri

-OYNAMAK İSTEMİYORLAR MI?
-EVET, GREV YAPTILAR!

-GÜZEL, GÜZEL, GÜZEL... ŞİMDİ BİR DE
KABİLİYETİNİZİ DENEMEM LÂZİM!

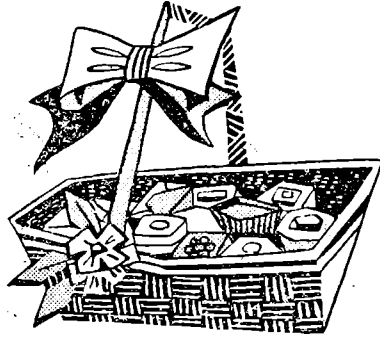

-BU DA DOLMUŞ!..

-BEYEFENDİ, ÜÇ KOPYA İSTEMİŞTİNİZ
DEĞİL Mİ?..

Bayram demek:
Şeker demektir.
Şeker demek :

Bayram demek:
Şeker demektir.
Şeker demek :

Ali Muhiddin Hacıbekir demektir!

(AK—32)

AKBABA YAYINEVİ

- * Kitaba, kitap değerini, kitap haysiyetini verir.
- * Kitaplarını, kaba, ucuz gazete kâğıdına basmaz.
- * En pahalı, en iyi mürekkebi kullanır.
- * Kitabı, yandan tellemeyi, iplik dikiş yaptırır ve üç yanını kestirir.
- * Karton kapak ve altı renkli kuşe gömlek içinde satışa çıkarır.
- * Ve basacağı kitabı titizlikle seçer.

AKBABA YAYINLARI:

1 — PORTELER: Abdülhak Hâmit'ten, Tevfik Fikret'ten, Ahmet Hâşim'den Peyami Safa'ya kadar birçok şair ve romancılarımızın portreleri. Bu kitapta, en ünlü sanatçılarımızı, sevgileri, öfkeleleri, nükteleri ve sanatları ile YUSUF ZİYA ORTAÇ'ın kaleminden tanıyacaksınız. İkinci baskı: Fiyatı 750 kuruş.

2 GÜN DOĞMADAN...

Yusuf Ziya Ortaç'ın baş yapıtlarından seçmeler. Fiyatı 5 lira.

3 GÖÇ...

Yusuf Ziya Ortaç'ın romanı. Fiyatı 5 lira.

4 BİR RÜZGAR ESTİ...

Yusuf Ziya Ortaç'ın en güzel şiirleri ve Şehir Tiyatrosunda oynanan BİNNAZ isimli, Lâle devrine ait, üç perdelik manzum piyesi. Fiyatı 5 lira.

5 İSMET İNÖNÜ...

Yusuf Ziya Ortaç'ın eseri. Türk dilinde ilk romanlaştırılmış biyografi. Fiyatı 5 lira.

6 GÖNÜLDEN SESLER...

Orhan Seyfi Orhon'un birbirinden güzel şiirleri. Fiyatı 750 kuruş.

Bütün siparişler taahhütlü gönderilir.
Sipariş karşılığı pul kabul edilmez.

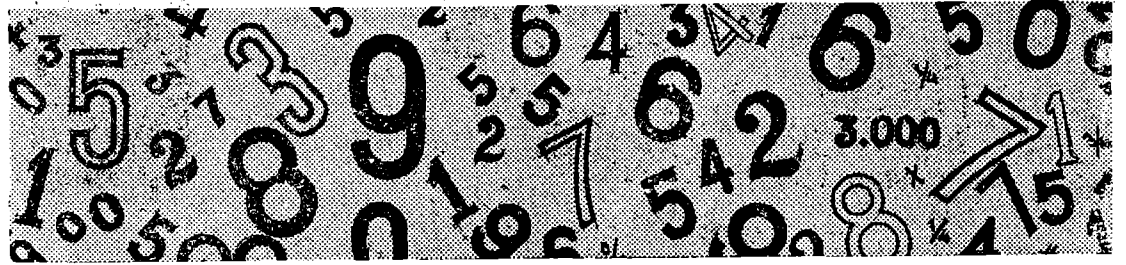
Adres :

AKBABA YAYINEVİ
Divanyolu, Klodfarer caddesi
İSTANBUL

(AK—33)

Burroughs muhasebe makinalarının en mükemmelini hizmetinize sunar.

* TİCARETHANEDE

* SANAYİDE

* BANKACILIKTA

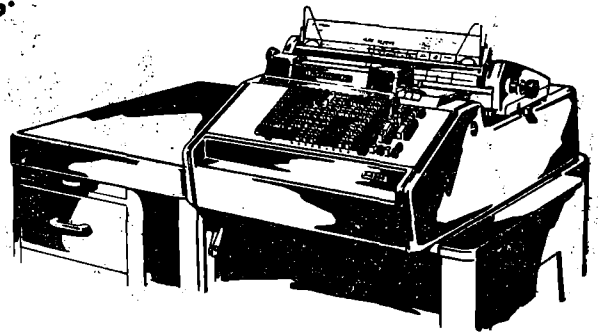
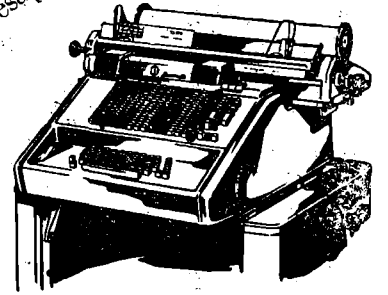
* ELEKTRİK, TELEFON v.s.

* İŞLETMELERDE

Yevmiye, defteri kebir, müfredat,
mizan, fatura v.s.

İşgüç dağıtım, ücret bordrosu, malzeme hareket ve stokları,
günlük maliyetler v.s.

Tasarruf, borçlu ve alacaklı cari, senet hesapları v.s.

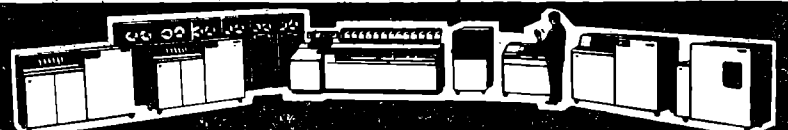
Koç - Burroughs

TİCARET ANONİM ŞİRKETİ

İstiklal Cad. No 347

Tel: 44 70 55 - 44 55 50

78 yıllık
tecrübe

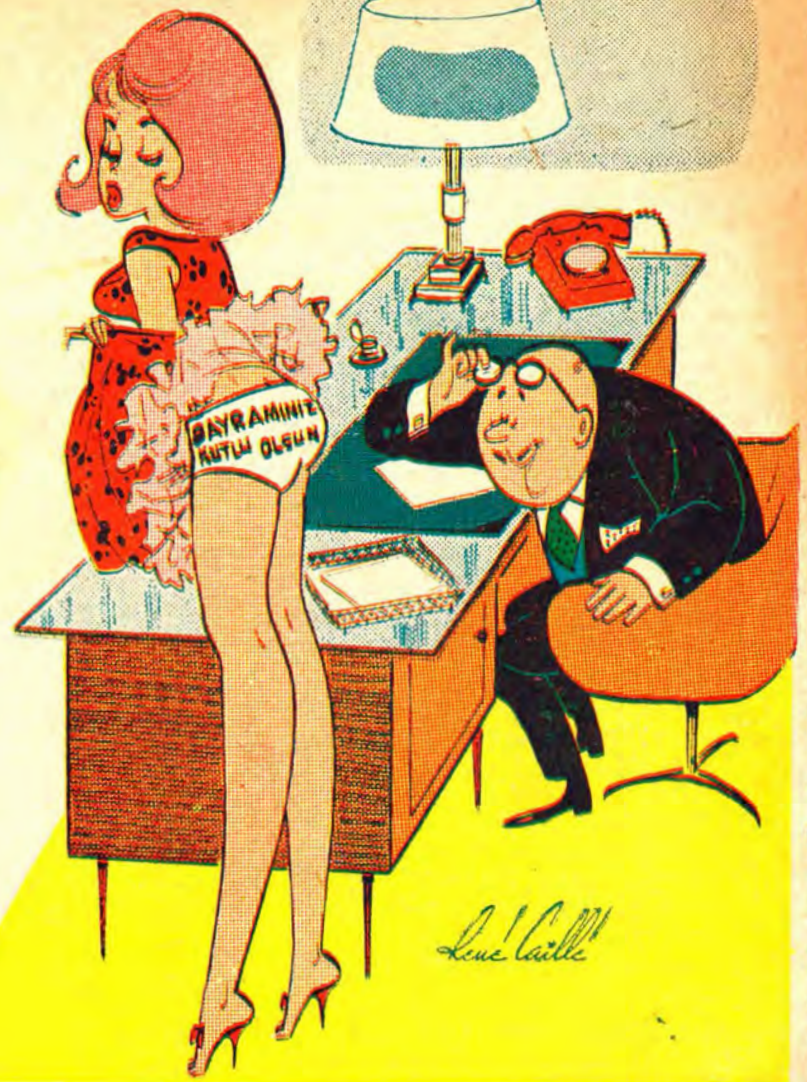

en küçük hesap makinalarından füzeleri yöneltten dev. elektronik beyinlere kadar

(Kismet: 168—34)

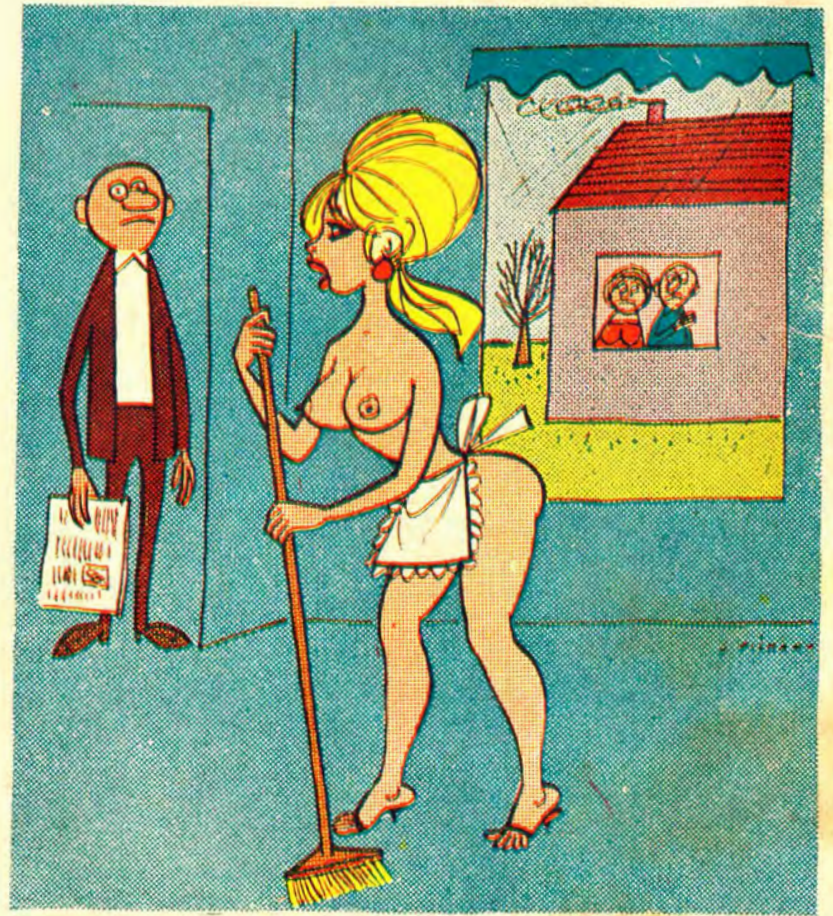
-ODAVI DEĞİL, HİZMETÇİYİ TUTTUM!..

-BÜTÜN ARKADAŞLARIM ADINA..

-MERHMET SEVGİLİM, MERHMET.. PANTALONUMU DAHA BUGÜN ÜTÜLEDİM..

-NEDEN BÖYLE ÇIPLAK FAALİYİYORSUN!
-APARTMANIMIZIN NE KADAR SICAK OLDUĞUNU GÖRÜP, AĞIZLARININ SUYU AKSIN DİYE!